

ԳԻՐՔ ԵՐԿՐՈՐԴ

ՇԼՈՐՀԱԼԻՆ	Բայց այսքանեօք բժիշկք անձին
ՀԱՅՐԱՔԱՆՈՒԹՅԱՆ	Ոչ բուժեցաւ ախտ մարդկային.
ՄԵՋ ԻՇԽՈՂԱՅԻՆ	Քանզի կարեօք բնութեամբ էին,
ՄԻՏՔԷ Է ՀԱՅՏ-	Եւ բըժըշկել ոչ կարացին.
ՆՈՒՄ, ՈՐ ՀԻՆ	Ջի ըստ հըզօր ցաւոց վիրին
ԿՏԱԿԱՐԱՆԻ ՄԱՐ-	Հըզօր դեղոց պիտանային.
ԳԱՐԵՆԵՐԸ ՀՈԳՈՒ	Ջոր ըզգածեալ տըկար մարմին
ԴԵՂ ՈՒՆԵՐԻՆ, ԲԱՅՏ	Ապաքինել ոչ բաւէին.
ՄԱՐԴԱՆՈՒԹՅԱՆԸ	Մինչև զկենաց դեղդ երկնային
ՄԱՔՐՈՂԸ ԶՐԻՍ-	Էարբ զբնութիւն մեր ախտային,
ՏՈՒՆ Է՝ «ԱՐՏԱ-	Եհեղ ըզմաղձըն ցաւագին,
ԿԱՐԳ ԲԺԻՇԿԸ»	Փոխեալ ի կեանսըն յառաջին,
(ՕՐԻԳԵՆԵՍ)	Նախ ի Հոգւոյդ աստուածային
	Մաքրեալ հոգի սըրբոյ Կուսին.
	Եւ զօրութիւն Հօրըդ վերին
ԴՈՒ. Ա, 35	Հովանացեալ գոլով նըմին,
	Ապա Որդիդ Հօր միածին
	Կամաւ իջեալ յորովայնին,
ԱՍՏՎԱԾԱՀԱՅՏԻՆՈՒ	Ճշմարտապէս առեր մարմին
ԹՅԱՆ ԽՈՐՀՈՒՐ	Աստուած և մարդ՝ մի երկոցին.
	Ծընար մարմնով ըստ մարդկային.
	Որ ի Հօրէ նախ անմարմին:
	Լուծեր զերկունս նախաստեղծին,
ՄԱՏ. Բ	Տերևապատն ի խանձարրին.
	Բանդ ի մըսուրըն անբանից,
	Գոլ կերակուր բանականին.
	Լոյսդ յայտնեալ լուսով աստղին.
	Մոգքըն նովաւ երկիրպագին:
	Դասք հրեշտակաց իջեալ յայրին.
ԴՈՒ. Բ, 8	Սուրբ ծընընդեան Քո սպասէին.
	Հովուացն ազդեալ աւետէին.
	Փառք ի բարձունս վերերգէին.
	Ըստ նախահարցըն սուրբ Ուխտին
ԴՈՒ. Բ, 21	Թըլփատեցար յութօրէին,
	Ջի զանթըլփատ սիրտ մարդկային
	Թլփատեսցես Հոգւով Քոյին:
	Օրինադիրդ ըստ Օրինին
ԴՈՒ. Բ, 25	Մըտեր յընծայ ի տաճարին
ՀԱՄՏ. ԴԱՆԻ. Է, 9	Եւ զՀին աւուրցըդ ծերունին
	Գըգուէր տըղայ ի սուրբ գըրկին:

Այսքան բժիշկներով անձի
 Չբուժվեց ախտը մարդկային:
 Բընությունն էր ուժը նըրանց,
 Ինչպես բժըշկեին մարդկանց:
 Քանզի հըզոր ցավը վերքի
 Հըզոր դեղի կարիք ունի,
 Տըկար մարմին ունեցողին
 Ապաքինելու բավ չէին:
 Մինչև կենաց դեղդ երկնային,
 Խըմեց բնությունը մեր ախտային,
 Հեղեց իր մաղձը ցավագին,
 Ըստացավ կյանքըն առաջին:
 Նախ Քո հոգուց աստվածային
 Մաքըրվեց սուրբ Կույսի հոգին,
 Հորըդ վերին կամքը հըզոր
 Դարձավ նըրան հովանավոր,
 Ապա Որդիդ Հոր միածին
 Իջավ նըրա մոտ կամովին,
 Ճըշմարտապես առավ մարմին,
 Աստված և մարդ մի միասին,
 Մարմընով ծընվեցիր մարդկային,
 Որ Հորից էիր անմարմին,
 Քանդիր երկունքը նախաստեղծի
 Խանձարուրում տերևալի,
 Բանըդ մըսրում անբանների
 Կերակուր էիր ասունների,
 Լույսըդ հայտնվեց լույսով աստղի
 Մոգերը նրան խոնարհվեցին,
 Հըրեշտակներն՝ իջած այրին,
 Սուրբ Ծընընդյան ծառայելով՝
 Ավետեցին հովիվներին՝
 «Փառք ի բարձունս» վերերգելով,
 Նախահայրերի սուրբ ուխտով
 Թըլփատվեցիր օրն ութերորդ,
 Որ թըլփատես Դու Քո Հոգով
 Անթըլփատ սիրտը մարդկային:
 Օրենսդիրըդ, ըստ Օրենքի,
 Ընծայվեցիր սուրբ տաճարին,
 Եվ Հինավուրց այն ծերունին
 Գըզվեց տըղային սուրբ գըրկի:

Զիս, որ մեղօք ծընեալ յախտին,
 Ծընար դարձեալ յաւազանին.
 Զոր մերկացայ խաբամբ չարին,
 Շաղախեցայ յախտըս կըրկին,
 Սըրբեան ծնընդեամբ Քո վերըստին
 Ընծայելով Հօր ի յերկին,
 Աղաչանօք Աստուածածնին
 Եւ ծերունւոյն Սիմէօնին:
 Որ յերկիւղէ տղայասպանին՝
 Մանկակոտոր Հերովդէին
 Գնացեր յաշխարհ եգիպտոսին
 Ըստ բարբառոյ մարգարէին:
 Զիս երկիւղէ գիշերային
 Մարդախողխող բռնաւորին
 Ամրացուցես աջով Քոյին
 Ի գաղտնաձիգ նետից նորին:
 Որ շըրջեցար խոնարհ յերկրի,
 Զգեցեալ ըզկերպըս մարդկային,
 Զիս վերացն յերկրէ յերկին՝
 Զանկեալս ի մեղս անդընդային:
 Որ յետ լընլոյ երից տասին՝
 Աճման մարմնոյ Քո հասակին,
 ԶՔեզ մըկըրտեաց սուրբ ամլորդին,
 Վըկայելով Հայր և Հոգին,
 Ոչ թէ կարօտ մաքրագունին՝
 Մեզ պարգևիչ մաքրող բանին,
 Այլ զի ըզմեղս ադամային
 Լուսցես ջըրով Յորդանանին.
 Եւ զիմ լըւա զյանցանս անձին,
 Զտիղմըն մեղաց սևագունին,
 Որպէս երբեմն յաւազանին,
 Զոր հնացուցի մեղօք կըրկին:
 Ընդ յաղթութեան Քո երրակին
 Ի փորձութեան յանապատին,
 Տնւր ինձ յաղթել չար իշխանին՝
 Աներևոյթ բռնաւորին,
 Գընալ բանիւ Քում հրամանին
 Յիժին վերայ և ի քարբին,
 Կոխել ոտիւք գարշապարին
 Զգլուխ կամակոր վիշապ օձին:

ՄԱՏ. Բ, 16-17,
 13-15

ՂՈՒ. Գ, 21-23
 ՄԱՏ. Գ, 13-17

ՂՈՒ. Դ

Տնւր ինձ յաղթել չար իշխանին՝
 Աներևոյթ բռնաւորին,
 Գընալ բանիւ Քում հրամանին
 Յիժին վերայ և ի քարբին,
 Կոխել ոտիւք գարշապարին
 Զգլուխ կամակոր վիշապ օձին:

Իսկ ես, ծընված ախտի մեղքով,
 Վերածնված ավազանով,
 Բայց մերկացա խաբամաբ չարի,
 Նորից ընկա մեջն ախտերի:
 Սըրբիր ծնունդով Քո վերըստին,
 Ընծայելով Հորըդ՝ երկինք,
 Աղաչանքով Աստվածածնի
 Եվ ծերունի Սիմեոնի:
 Որ երկյուղից մանկասպանի,
 Մանկակոտոր Հերովդեսի,
 Գնացիր երկիրը Եգիպտոսի,
 Ըստ խոսքերի մարգարեի:
 Մարդախողխող բռնակալի
 Երկյուղից ինձ գիշերային
 Զըրահիր Քո աջով ահա,
 Գաղտնաձիգ նետերից նըրա:
 Որ շըրջեցիր երկրով խոնարհ,
 Որ մարդկային կերպը առար,
 Ինձ բարձրացրու երկրից երկինք,
 Ընկած մեղքում անդնդային:
 Եվ Դու, որ երբ դարձար հասուն
 Եվ ըստ տարիքի՝ երեսուն,
 Քեզ մըկըրտեց սուրբ ամլորդին,
 Վկայեցին Հայրն ու Հոգին:
 Դու կարոտ չես մաքրագույնի,
 Այլ պարգևող մաքրող խոսքի,
 Զի մեղքերը ադամային
 Կմաքրես ջրով Հորդանանի:
 Հանցանքներն էլ լըվա անձիս,
 Մաքրիր մեղքերի սև տիղմից,
 Ինչպես այնժամ ավազանով,
 Որ հընացրի նոր մեղքերով:
 Հաղթությունով Քո եռակի
 Փորձության մեջ անապատի
 Տճուր ինձ հաղթել չար իշխանին,
 Աներևույթ բըռնավորին,
 Գընալ խոսքով Քո հրամանի
 Իժի վըրայով և քարբի,
 Գարշապարով կոխել ոտքի
 Կամակոր գանգը վիշապի:

- ԴՈՒ. Զ, 12-16
 ԶՈՐ ԸՆՏՐԵՑԵՐ ԳԵՐԱԶԽԱՐԻԻՆ,
 ԶԻՆԵՎՈՒՄԶՈՒՂԱՆ, ԼՐԱԿԻՐԵՑԵՐ ԳԻՍ ԸՆԴ ՆՈՍԻՆ
 ԽԵՐԵՎ ՄԵՐԺՎԱԾ ԸՆԴ ԿԸԳՈՐԴ ԼԱՎԱԳՈՒՆԻՆ:
 Բայց ես հոգևով հեղգըս վերջին
 Խոտան գըտայ ըստ Յուդային.
 Թէպէտ և ոչ տիրականին,
 Այլ մատն եղէ անձամբ անձին
 Ի քէն մաղթեմ հայմամբ նոցին.
 Դարձեալ ուղղել լուսոյ շաւղին
 Առնել գործով զքարոզ բանին.
 Զոր հրամանաւ Քո ուսուցին
 Ի հարսանիսըն մարդկային.
 Յոր կոչեցար ընդ մօր Քոյին
 Փոխարկեցեր զջուրն ի գինին
 Ի Քէն հրաշից նախ առաջին
 Եւ զիմ լուծեալ յախտից բնութիւն
 Փոխարկեցես ի կարծրութիւն
 Յամաքեցն զջուր հեղեղին.
 Արբո զբաժակ պատուիրանին:
 Դարձեալ զորդւոյ թագազարմին
 Բանիւ լուծեր զախտըս ջերմին:
 Եւ ես մաղթեմ ընդ Հօր նորին
 Զառողջութիւն հիւանդս անձին:
 Ելեալ նըստար բարձր ի լերին,
 Որպէս երբեմն իջեր ի Սին,
 Յամպոյն խօսեալ զՕրէնսըն Հին.
 ԶՆորս ուսուցեր, բանդ ի մարմին
 Բացեր զբերանդ աստուածային,
 Երանեցեր զորս ի բարին
 Ընդ տախտակաց տասըն բանին.
 Նորոյս ետուր զինն երանին:
 Սանդուղք եդիր յերկրէ յերկին
 Ինըն մատամբք աստիճանին.
 Հաներ նովաւ զազգ երկրածին,
 Դասակցեցեր իննեակ դասին.
 Բայց ես այնքան եղէ ստորին
 Մեղաց ախտիւք ծանրագունին,
 Մինչ զի և ոչ ելի ընդ նմին

Տասնմեկի հետ ընտրված՝
 Գերաշխարհի համար ջոկված,
 Հըրավիրի նրանց հետ ինձ,
 Որ մասնակցեմ լավագույնին:
 Բայց ես՝ հոգով ծուլլըս վերջին,
 Խոտանվեցի ըստ Հուդայի,
 Թեպետ իմ անձը մատնեցի
 Եվ ոչ թե անձը տերունի:
 Քեզ եմ խընդրում հայցմամբ նըրանց՝
 Լույսի շավիղ տանել դարձյալ,
 Գործ դարձնել քարոզը խոսքի,
 Ըստ Քո ասած հըրամանի:
 Հարսանիքներում մարդկային,
 Ուր կանչվեցիր Դու մորըդ հետ,
 Փոխարկեցիր ջուրը գինու,
 Որ հըրաշքն էր Քո առաջին,
 Արդ ախտահար իմ բընություն
 Դարձըրու, Տեր, Դու կարծրություն,
 Ցամաքեցրու ջուրն հեղեղի,
 Տուր բաժակը պատվիրանի:
 Խոսքով բուժիր ախտը ջերմի
 Դարձյալ որդու թագազարմի:
 Նրա Հոր հետ խընդրում եմ ես
 Առողջություն հիվանդ անձիս:
 Բարձըր լեռը ելար-նըստար,
 Ինչպես այնժամ Սինա իջար,
 Ամպից ասիր Օրենքը Հին,
 Ապա Նորը սովորեցրիր,
 Իբրև Բանը՝ հագած մարմին
 Բացիր բերանդ աստվածային,
 Երանության արժանացրիր
 Նըրանց, ով ապրում է բարի,
 Տախտակների հետ տասը բանի
 Տըվիր Նոր ինը երանին:
 Սանդուխք դրիր երկինք երկրից
 Կազմած ինը աստիճանից,
 Այդ սանդուղքով ազգն երկրածին
 Դասակցեցիր իննյակ դասին:
 Բայց ես այնքան ստոր եմ՝ ցած,
 Մեղքի բեռն տակ կըռացած,
 Որ առաջին աստիճանին

Յաստիճանաց իններորդին:
 Չաղքատացայ հոգւով չարին
 Յարքայութեանըն պատճառին,
 Այլ միշտ փարթամ կամ ի նոսին,
 Աղքատ բարեաց ամեննին:
 Ոչ սուգ էառ հոգիս ներքին,
 Լալ արտասուօք զմահ իւր ինքնին,
 Զի սփոփէի յայնմ աշխարհին
 Ծիծաղական անուամբ բանին.
 Այլ ի սնոտիս յայս ծիծաղիմ,
 Եւ խրախճանամ ի վնասս անձին,
 Որում և վայն փոխանակին
 Եւ ատամանց կափմամբ լալին:
 Ոչ հեզ զբանիւ առ համազգին
 Խօսակցեցայ ըստ հրամանին,
 Զի ընդ պահող սուրբ Օրինին
 Ժառանգէի զերկիր վերին:
 Ոչ քաղցեցայ արդար հացին
 Եւ ոչ ծարաւ է յիս բանին,
 Զի յագէի սիրով Քոյին
 Ի յըմպելոյդ աստուածային:
 Չողորմեցայ ես աղքատին
 Իմում յուսոյդ կերպարանին,
 Զի յօր մեծի դատաստանին
 Ողորմէիր թըշուառս անձին:
 Ոչ սըրբեցի յաղտոյ չարին
 Զիմ անմաքուր սիրտս և հոգին,
 Զի տեսութեանդ աստուածային
 Արժանացայց մինչ ի մարմին:
 Խաղաղարար հակառակին
 Չեղէ առ իս Լ'ոչ յօտարին,
 Որով Որդի Հօրըդ վերին
 Լինիլ ըստ Քեզ գործով Քոյին:
 Հալածեցայ, բայց տըժգոհիմ
 Ի գործակցաց չարախոհին,
 Զոր թէ կամաւ ժառանգէին
 Զարքայութիւն Քո երկնային:
 Բանիւք բազմօք նախատեցին,
 Բամբասանօք զկըծեցուցին.

ՄԱՏ. Ը, 12

ՏԵՍ ՄԱՏ. Ե, 4

ՅՈՎԲ. ԺԹ, 26

Իննաստիճան այն սանդուղքի
 Նույնիսկ մոտիկ չըզնացի,
 Չազատվեցի հոգով չարից,
 Արքայության դեմ հանցանքից,
 Այլ միշտ հարուստ եմ նրանով,
 Քո բարիքից՝ աղքատ ու սով:
 Սուգը չառավ հոգիս ներքին,
 Ես չողբացի մահն իր ինքնին,
 Որ ըսփոփվեր հոգիս անդին
 Յընծուն, խընդուն անվամբ Բանի.
 Բայց փուչս այստեղ եմ ուրախանում,
 Ի վնաս անձիս զըվարճանում,
 Որի տեղ վայն ինձ կըտանի,
 Ողբն ու կըրճտումն ատամների:
 Չըխոսեցի ըստ պատվերի
 Հեզ խոսքով հետն ինձպեսների,
 Որ իբր պահող սուրբ Օրենքի
 Վերին երկիրը ժառանգեի:
 Արդար հացի քաղց չըզգացի,
 Ոչ էլ ծարավ եղա Բանի,
 Որ Քո սիրով հագենայի,
 Աստվածայինը ըմպեի:
 Չըխըղճացի ես աղքատին,
 Իմ հույսերի նըմանակին,
 Որ օրը Մեծ դատաստանի
 Խըղճայիր իմ թըշվառ անձին:
 Չըսըրբեցի աղտից չարի
 Իմ անմաքուր սիրտն ու հոգին,
 Որ տեսությանդ աստվածային
 Արժան լինեմ, հագած մարմին:
 Ոչ ինձ համար, ոչ օտարի
 Չեղա դերում հաշտարարի,
 Որով, Որդի Հորըդ վերին,
 Լինեմ գործով Քո՝ Քո կողքին:
 Մըմըռալով հալածվեցի
 Ընկերներից չարագործի,
 Որ կամովին ժառանգեի
 Արքայությունը երկնային:
 Շատ խոսքերով նախատեցին,
 Մեղադրանքով ինձ խոցեցին,

Բայց ոչ ընդ Քո կամ սուտ նոքին,
Այլ արդարև ճշմարտեին:
Արդ պաղատիմ, Տեր, լալագին,
Գիրկս արկանեմ Տեառնըդ ոտին.
Թեթևացո զիս ի մարմին
Ի ծանրութեանց մեղաց բեռին,
Զի հնար լիցի հոգւոյս ստորին
Ելից առ Քեզ մըտօք յերկին
Ընդ սանդղաձև բանիւ Քոյին
Գոնէ մասամբք աստիճանին:

ՄՍ. Ե, 13

Անապական աղդ երկնային,
Զոր յաղեցեր զազգ մարդկային,
Աղ անուանեալ հայցմամբ զընդին,
Զիս յաղեսցես բանիւ Քոյին.
Զանհամութիւնս իմոյ անձին
Համեմեսցես շնորհիւ բանին,
Զի մի անհամ գըտեալ աղին
Արտաքս անկեալ կոխան լիցիմ:
Լոյս ի լուսոյ Հօր միածին,
Լուսով լըցեր զազգ երկրածին.
Եւ զաշակերտս լուսոյ բանիդ
Լոյս ասացեր անուամբ Քոյին.

ՄՍ. Ե, 14

Լուսաւորեա լուսով նոցին
Զանգիտութեան խաւարս անձին,
Թեպէտ և ոչ յաշտանակին,

ՄՍ. Ե, 15

Այլ իբր ըզճրագ ընդ գրուանին:
Ի Նոր Օրէնըս հրամանին
Հրամայեցեր զայս ըստ կարգին,
Թէ ոք լուծցէ ինքեամբ ըզմին,
Փոքըր կոչի առ արքունին.
Զինչ արասցէ առ այսպիսին
Հոգիս լուծող զամենեսին,
Որ և միոյ թէ քըննիցին,
Չէ կատարող պատուիրանին:

ՄՍ. Ե, 17

Պահանջեցեր ըզկնի նորին
Առաւելուլ յարդար մասին,
Քան ըզդպրաց Հին Օրինին,
Զաշակերտացըն Մովսիսին.
Ես ոչ միայն չեմ յաւելին,

Բայց Քո առաջ չէին սըտում,
Այլ ճըշմարիտն էին ասում:
Արդ խընդրում եմ, Տեր, լալագին,
Թող ես կախվեմ Քո ոտքերից,
Ծանրությունից մեղքի բեռի
Թեթևացրու ինձ, որպես մարդ,
Որ իմ ստորին հոգին ելնի
Թեկուզ մըտքով Քեզ մոտ՝ երկինք,
Սանդուղքաձև Քո խոսքերով
Գոնե մեն մի աստիճանով:
Անապական աղդ երկնային,
Որ համ տըվիր մարդկանց ազգին,
Աղ համարված մարդկանց խընդրով,
Ինձ էլ դարձնես աղ Քո խոսքով,
Անհամությունը իմ անձի
Համեմես Դու ձիրքով Բանի,
Որպեսզի ես, դարձած անհամ,
Ոտքի տակ ընկած չըմընամ:
Լույսըդ լույսի Հոր միածին,
Լույսով լըցրիր ազգն երկրածին.
Աշակերտներին խոսքիդ լույսի
Քո անունով լույս կոչեցիր,
Լուսավորիր լույսով նըրանց
Անձիս խավարն անգիտության,
Թեկուզ չլինեմ ես աշտանակ,
Այլ իբր ճրագ գըրվանի տակ:
Նոր Օրենքով պատվիրանի
Հրամայեցիր այս ըստ կարգի,
Թե մեկը մի կետն է խախտում,
Փոքր է կոչվում արքունիքում:
Իսկ ինչ անես դու այսպեսին,
Ամեն ինչ է խախտում հոգին,
Որին եթե մեկը քըննի՝
Կատարող չի պատվիրանի:
Ապա սկսեցիր պահանջել
Արդար մասը ավելացնել,
Քան Հին Ուխտի դըպիրներին՝
Աշակերտներին Մովսեսի:
Ես ոչ միայն չեմ հավելել,

Այլ և նուազ համեմատին.
 Նա և թափուր ամենեին
 Ի Հին և Նոր Կտակարանին:
 Զի պարտաւոր հրոյ գեհենին
 Զիս արարի ցասմամբ սըրտին.
 Եւ բարկացայ ես ընկերին,
 Տարապարտուց շարժեալ յախտին:
 Աչօք նայիմ ցանկականին
 Ի գեղ դիմաց իգականին.
 Ի սիրտս առնում զխոցուած նետին,
 Ոչ գիտելով առ իս ձգողին:
 Ոչ շատանամ միով խոցին
 Ի միանգամ հայեցուածին,
 Այլ յօժարիմ բազմագունին,
 Մինչ կարեւեր խոցեալ լինիմ,
 Եւ այն զի ձայն Քո հրամանին
 Միշտ ի յականջս հնչեալ լըսին,
 Թէ որ հայի տըռփմամբ ի կին,
 Շնացաւ անդէն յիրում սըրտին:
 Ում դատաստանն յայտնի լինին
 Յառաքելոյ Քո սուրբ տառին,
 Թէ շունք և գողք, որք ի կարգին,
 Յարքայութեան Քում արտաքսին:
 Բայց զինչ ասեմ ըզսոսկալին,
 Ըզսարսափումն իմումս անձին.
 Զի թէ աստուստ այնքան տուժին,
 Զինչ յանբնականն, որք ախտասցին.
 Որով հարեալըս յերկոսին
 Ի մահաբեր նետից չարին,
 Աղաղակեմ ըստ ախտակրին,
 Դիր դեղ հոգւոյս խոցոյս խորին.
 Յաչաց մըտաց զախտից փոշին
 Մաքրեա՛ զներքին և զարտաքին,
 Որով յըստակ տեսից յերկին
 Ըզկերպարանս նախատըպին:
 Եւ ընդ լըրոյ տըգեղ բանին,
 Յունակութիւն ըսարանին
 Տըպաւորեա զբան սուրբ տառին
 Աստուածախօս Կտակարանին:

ՄԱՏ. Ե, 27-30

ՀԱՄՏ. Ա ԿՈՐ. Զ,
9-10

Այլև Հինն էլ չեմ պահպանել,
 Չեմ հետևում տարին բոլոր
 Կտակարանին թե Հին, թե Նոր:
 Հուր գեհենին ինձ մատնեցի
 Պարտադրաբար ցասմամբ սըրտի,
 Ընկերոջ վրա ես բարկացա
 Իզուր տեղը, ախտից դըրդված,
 Աչքով նայում եմ ցանկալի
 Դեմքի գեղին ես կանացի:
 Սիրտս պահում խոցող նետին,
 Չիմանալով արձակողին:
 Չեմ գոհանում ես մի խոցով,
 Մի անգամվա հայեցվածով,
 Այլ նետում եմ ինձ վար ու վեր,
 Թեև խոցված եմ կարևեր,
 Մինչդեռ ձայնն է Քո հրամանի
 Ականջիս մեջ հընչում ուժգին,
 Թե կընոջն ես տարփմամբ նայում,
 Շընանում ես դու քո սրտում:
 Ով տեղյակ է դատաստանից,
 Քո սուրբ տառի առաքյալից,
 Թե շուն, թե գող ըստ իր կարգի
 Արքայութունից կարտաքսվի:
 Էլ ինչ ասեմ ահաբեկված,
 Սարսափի մեջ անձըս ընկած,
 Զի շատերն են սրանից տուժում
 Անբընական այդ ախտերում,
 Նետահարված երկու կողմից,
 Չարի մահաբեր նետերից,
 Գոռում եմ ես հիվանդագին,
 Դեղ դիր հոգուս խոցին ներքին.
 Մըտքիս աչքից մաքրիր փոշին
 Ախտի ներքին և արտաքին,
 Որ երկինքը տեսնեմ հըստակ,
 Նախատիպիդ սուրբ կերպարանք:
 Ունակության մեջ ականջի,
 Որ լըսում է տըգեղ բանի,
 Տըպիր բանը Քո սուրբ տառի,
 Աստվածախոս Կըտակարանի,

Դիր պահապան շրթանց լեզուին,
 Ոչ բարբառիլ ի վնաս անձին.
 Այլ միշտ խօսիլ կամաւ Քոյին
 Ի շնորհ և ի շահըս լըսողին:
 Ձեռաց շնորհեա գործարանին
 Ըզմնացական գործել բարին,
 Ոչ հեշտական վարիլ սովին
 Ի վնասակար շօշափելին.
 Սպանող անձին ըզսիրելին
 Ի յոչ տուժել բոլորովին
 Եւ թէ գըթեալ գայթակղեսցին:
 Տճւր հետևիլ ըստ հրամանին:
 Ջոտըն հոգւոյս ուղղեա յերկին,
 Եւ հաստատեա յանշարժ վիմին,
 Ջի մի գլորմամբ բոլորս անձին
 Անկման ի հուր առիթ լիցին:
 Բերան բացեալ անդուռն ունիմ,
 Որով բարիս ոչ բարբառիմ,
 Այլ վայրապար դատարկ բանին
 Հետևեցայ վնասակարին:
 Եւ երանի թէ դատարկին,
 Թէ և համար տալ պահանջին,
 Եւ ոչ թունօք մահաբերին
 Սուտ և նենգող չարախոսին:
 Օր ըստ օրէ Քում հրամանին
 Լըսեմ ունկամբ մարմնականին,
 Թէ մի երդնուլ ամենակին
 Ոչ յերկրայինս և ոչ յերկին.
 Եւ իմ խըցեալ զականջս անձին
 Ոչ տամ տեղի և մուտ բանին,
 Այլ հակառակ բերիմ նըմին
 Եւ անհնազանդ պատուիրանին,
 Ջի ոչ միայն յաթոռ մեծին
 Եւ ի ստորս պատուանդանին,
 Այլ որ նըստիսդ յերկնից երկին,
 Եւ էակից Հայր և Հոգին,
 Ջոր ոչ յոգւոյս բըղխէ Հոգին,
 Այլ է ազդումըն բանսարկուին.
 Ջ' ի Քէն այոն է ճըշմարտին,

սւս. Ե, 34

Դիր պահապան շըրթին լեզվի,
 Որ չըխոսի ի վնաս անձի,
 Այլ միշտ խոսի ըստ Քո կամքի,
 Ի շնորհ և ի շահ լըսողի:
 Լըսողությանն իմ շընորհիր
 Մընացածում գործել բարի,
 Եվ ոչ լըսել ձայնը ունայն,
 Վընճաւար և նյութական,
 Որ անձն է սպանում սիրելի,
 Թող չըտուժեմ ամենեւին:
 Թե գայթելով գայթակըղվեմ,
 Պատվիրանիդ թող հետևեմ:
 Հոգուս ոտքը ուղղիր երկինք
 Եվ հաստատիր անշարժ վեմին,
 Որ հըրի մեջ ամբողջ անձի
 Անկման պատճառը չըլինի:
 Անդուռ բերանըս եմ բացում,
 Որով բարին չեմ բարբառում,
 Այլ վայրենի, դատարկ խոսում,
 Հանցավորին եմ հետևում,
 Որից Աստված տա՝ ազատվեմ.
 Թեկուզ կանգնեմ պատասխանի,
 Բայց ոչ թույնով մահաբերի,
 Սուտ և նենգող չարախոսի,
 Այլ հրամանին Քո օրական
 Լըսեմ ականջով մարմնական,
 Թե մի երդվիր ամենեւին
 Ոչ երկրով, ոչ էլ երկընքով,
 Իսկ ես խըցած ունկն իմ անձի
 Տեղ չեմ թողնում Աստծո խոսքի,
 Այլ՝ հակառակն անում նըրա,
 Չեմ լըսում ոչ մի պատվիրան,
 Եվ ոչ միայն մեծի գահին,
 Այլև ստորին պատվանդանին,
 Ուր նըստած ես երկնից երկինք,
 Քեզ էակից Հայրն ու Հոգին,
 Որ հոգուցս չի բըխում Հոգին,
 Այլ՝ ազդումը բանսարկուի,
 Քեզնից է այոն ճըշմարիտ,

ՏԵՄ ՅՈՎԷ. Ը, 44

ԾՆՆ. 9, 4-5

ՅՈՎԷ. Ը, 44

ՄԱՏ. Ե, 39-40

Եւ ոչն ի բաց հրաժարելին,
Իսկ աւելին քան զայն՝ չարին
Ի սկըզբանէ մարդասպանին.
Ջորս ի յիւրոց անտի խօսին,
Որպէս յառաջ ի ձեռն օձին:
Բայց որ ետուր գործի բանին
Ձմիտս և զլեզու՝ զշունչ օդային,
Բայց ըզբերանս Հոգւով Քոյին,
Լից օրհնութեամբ հոգևորին,
Խօսիլ յՕրէնս աստուածային,
ՅԱւետարանս Նորոյ Կտակին,
Յիմաստութիւն տեսականին
Եւ ի խորհուրդ գործնականին:
Հեռի արա զբան հերձուածին,
Ջհայիոյութիւնն աններելին,
Եւ ըզտըրտունջ ընդ բամբասին,
Ըզբըրթմընջիւնն ընդ շոգմոգին.
Ջխաբէութիւնն առ ընկերին
Եւ զմատնութիւն նենգաւորին.
Ջերդմանըն բան երդմնահարին,
Ըզսուտ խօիլն, որ է չարին:
Ջգըրգըռութիւն կըռուասիրին
Իբրև ըզշունս առ կերակրին.
Որք անհեթեթըս բարբառին,
Ի թըշնամանս միմեանց բերին.
Ըզծաղրածու խեղկատակին
Եւ զախտաշարժ բանըս նոցին.
Ջանլուռ բերան բազմախօսին
Եւ ըզսնապարժ բան յիմարին.
Ըզշատախօս դիւականին,
Եւ զդօղանջիւն դիմագրաւին.
Եւ զհամօրէն հոյլըս բանին,
Որ յետ խօսիցըն զըղջասցին:
Եւ տո՛ւր ինձ բան, Բանդ ի մարմին,
Ի՛միշտ խօսիլ բանիւ Քոյին,
Ի շնորհըս տալ իմ լըսողին
Ի շինութիւն քակտեալ անձին:
Ոչ մատուցի հարկանողին
Յետ աջ ծնօտին զկողմն ահեկին,

Ինչպես և ոչը մերժելի,
 Մինչ տարված եմ խոսքով չարի՝
 Ի սկզբանե մարդասպանի,
 Որ իրենն է միայն ասում,
 Ինչպես առաջ օձն էր խոսում:
 Բայց տըվեցիր շընորիք խոսքի,
 Միտք և լեզու՝ շունչ օդային,
 Բաց բերանըս Դու Քո Հոգով,
 Լըցրու օրհնությամբ հոգևոր,
 Ասել Օրենքն աստվածային,
 Ավետարանով Նոր Ուխտի,
 Իմաստությամբ տեսականի
 Եվ խորհուրդով գործնականի:
 Հեռացրու խոսքն հերձվածողի,
 Հայիոյությունն աններելի,
 Բամբասողի հետ տըրտընջալն
 Ու դժգոհի հետ քըրթմընջալն,
 Ընկերոջ դեմ խաբեությունն
 Ու նենգավորի մատնություն,
 Երդման խոսքը այն խախտողի,
 Սուտ խոսքը, որ գործն է չարի,
 Բորբոքումը կըռվասերի,
 Հանց շներ մոտը կերակուրի,
 Որ բարբառում են անհեթեթ,
 Թըշնամանում են միմյանց հետ,
 Ծաղրուծանակը խեղկատակի
 Եվ ախտաբեր նըրա խոսքի,
 Անլուռ բերանը բազմախոս,
 Սնապարծ խոսքը հիմարի
 Եվ շատախոս սատանայի
 Եվ դողանջյունը հանդուգնի,
 Եվ խոսքերը բազմապիսի,
 Որից հետո զըղջան պիտի:
 Տուր խոսքը Քո, Բան մարմնացած,
 Որ միշտ խոսեմ բանով կենաց:
 Շընորհներ տամ ինձ լըսողին,
 Եվ շինություն քանդված անձին:
 Չըմոտեցրի ապտակողին
 Աջից հետո ձախ կողմն այտի,

ՄԱՏ. Ե, 41-44

Եւ ոչ գնացի ընդ վարողին
Տարապարհակ մըղոն կըրկին:
Ոչ սիրեցի ըզթըշնամին
Եւ ոչ ցուցի գութ ատողին.
Եւ ոչ ետու փոխ աղքատին,
Որոց փոխան տալ ոչ ունին:
Այլ ատեցի ըզսիրելին,
Չար հատուցի բարերարին:
Սիրեմ շրթամբ շարժմամբ լեզվին
Նըման գոլով նենգաւորին:

ՄԱՏ. Զ, 1-4

Չըզգուշացայ Քոյոյ բանին
Յողորմութիւն տալ աղքատին,
Այլ ծախեցի զնըւազ չընչին
Ընդ մարդկայնոցըս գովեստին.

ՄԱՏ. Զ

Զի ոչ միայն ահեակ ձեռին,
Որ են կողմանք հակառակին,
Այլ և փողոյ նըման ձայնին
Հըռչակեցի զոչ ինչ բարին:
Ըստ աղօթից պատուիրանին
Չմըտի մըտօք ի տուն սըրտին
Եւ ոչ յանկեան հրապարակին
Գոնէ ունիլ վարձ մարդկային.
Այլ հեղգացայ ես յերկոսին
Առ կերպարանն և ճըշմարտին.
Զի ծուկութիւնս յաղթեաց յուսին
Երկրաւորիս և երկնային:
Արդ ըզբնութեամբ Քո Հայր յերկին,
Զոր մեզ ետուր շնորհիւ Քոյին,
Տուր ինձ կարդալ բոլորովին
Ի սուրբ սըրտէ զանուն նորին:
Արքայութիւն տիրականին
Գայցե տիրել իմումս անձին.
Եւ յերկրաւորս առ իս լըցցին
Կամըք նորա որպէս յերկին:
Զհաց առօրեայ և զմիշտ էին՝
Զմարմնոյս դարմանն և ըզբարին,
Տացէ առատ կարօտս անձին
Զիմանալին և զըզգալին:
Թողցէ զյանցանս իմում պարտին,

Չըգնացի վարողի հետ
 Որպես պարհակ երկու մըղոն,
 Չըսիրեցի իմ թըշնամուն,
 Չըգըթացի ատող մարդուն
 Եվ աղքատին փոխ չըտըվի,
 Որ փոխելու ոչինչ չունի,
 Այլ ատեցի ինձ սիրողին,
 Չար հատուցի բարերարին:
 Սիրում եմ ես տալ իմ լեզվին,
 Նըմանվելով նենգավորին:
 Ուշ չըդըրի ես Քո խոսքին՝
 Ողորմություն տալ աղքատին,
 Այլ ծախվեցի գընով չընչին
 Տարբեր մարդկանց գովեստներին,
 Եվ ոչ միայն ձեռքով ահյակ
 Կանգնեցի կողմը հակառակ,
 Այլև ձայնով, նըման փողի,
 Չեմ հըռչակել խոսքը բարի:
 Պատվիրանի աղոթքներով
 Սըրտի տուն չըմըտա մըտքով,
 Հրապարակի անկյունում
 Մարդկային վարձ էլ չեմ առնում,
 Այլ ծուլացա երկու դեպքում՝
 Զըշմարտի մեջ, թե կեղծիքում:
 Զի ծուլությունը ինձ հաղթեց
 Երկրի, թե երկընքի հարցում:
 Արդ բընությանբ քո, Հայր վերին,
 Որ մեզ տըրվեց քո շընորհիվ,
 Տուր ինձ կարդալ ողջանըվեր
 Նըրա անունը սուրբ սըրտով,
 Արքայությունը տիրական
 Թող գա՝ տիրի և իմ անձին,
 Երկրավորիս հոգին լըցնի
 Կամքով նըրա, հանց երկընքում:
 Հացն առօրյա, աստվածային
 Մարմնիս դարմանն է և բարին,
 Թող հագեցնի կարոտս անձի՝
 Մըտավորի, զգալիի,
 Թողություն տա հանցանքներիս,

Որպէս և ես պարտապանին.
 Կամ մանաւանդ թէ զերկոսին
 Թողուլ տացէ, զի ինձ թողցին:
 Եւ մի տացէ թոյլ փորձողին
 Փորձել ըզծոյլս որպէս զարին,
 Այլ պահեսցէ ի սրոյ նորին,
 Ինքն մարտիցէ ընդ դէմ չարին:
 Ոչ ճընշեցի պահօք զմարմին,
 Գոնէ հանգոյն կեղծաւորին.
 Եւ ոչ Հոգւովն օծի զհոգիս
 Իւղով լուսոյ պատուիրանին:
 Ոչ լըացի զմիտըս խըղճին,
 Որ ի յերեսս օրինակին.
 Այլ պարպատմամբ որովայնին
 Լուծի զկանոն սուրբ պահողին:
 Աղօտ լուսոյ առօրէին
 Ճըրագ մարմնոյ աչքըս մըթին.
 Իսկ աչք հոգւոյս բանականին,
 Միտքըս նըսեմ խաւարային:
 Արդ եթէ զլոյս պատկեր Քոյին
 Մեղօք փոխեմ գիշերային:
 Խաւարն հրքան յիս զօրասցին
 Անկեալն յերկնից Արուսեկին:
 Այլ աղաչեմ զլոյսդ երկնային
 Զփառաց ծագումնըդ հայրենին,
 Զպատրոյկ մըտաց հոգոյս ճրագին
 Դարձեալ վառեա լուսով Քոյին:
 Երկուց տերանց, որք ներհակին,
 Ծառայեի գործովք կըրկին.
 Կերպարանօք իսկականին
 Եւ ճըշմարտիւ խաբեբային:
 Ի սէր ժըխտող մամօնային
 Զիս կապեցի կամաւ յախտին,
 Եւ զՔոյդ լուծի առողջային
 Ըզկապ սիրոյ պատուիրանին:
 Պատուիրեցեր չհոգալ զվաղուին
 Ըզկերակուր և զըմպելին,
 Զի պատրաստեալ ի Քէն լինին,
 Ըստ ագռաւուցն որ կերակրին:

ԱՐՈՒՍԵԱԿ — ԼԵԱ.
 ԱՎՈՐՄ Ե ԱՆԵԿ
 ԱՆՏԱՆԱԼ ԼԵՈՒԹԻ-
 ՅԵՐ

ՄԱՏ. Զ, 24

ՄԱՏ. Զ, 34

Որպես ես այն պարտապանին.
 Կամ մանավանդ երկուսն էլ թող
 Ներվեն, որ ես առնեմ ներում,
 Եվ փորձողին թույլ չըտըրվի՝
 Փորձել ծուլիս, իբրև քաջի,
 Այլ թող պահի նըրա սըրից
 Եվ մարտընչի ընդդեմ չարի:
 Պահքով մարմինըս չեմ ճընշել
 Գոնե հանգույն կեղծավորի,
 Հոգով հոգին իմ չեմ օծել
 Յուզով լույսի պատվիրանի,
 Չըլըվացի միտքըս խըղճի,
 Օրինակով երեսների,
 Այլ որովայնըս լըցրեցի,
 Պահքի կանոնը քանդեցի:
 Ամենօրյա աղոտ լույսից
 Մարմնի ճըրագ աչքս է մըթնել,
 Իսկ հոգուս աչքը բանականի
 Միտքս է նըսեմ, խավարային:
 Արդ եթե լույս պատկերը Քո
 Փոխում եմ գիշերվա մեղքով,
 Խավարն ինչքան կըզորանա
 Երկնից ընկած Արուսյակից:
 Արդ խընդրում եմ լույսդ երկնային,
 Փառքի ծագումըդ հայրական,
 Մըտքի պատրույզն հոգուս ճրագի
 Դարձյալ լույսով Քո թող վառվի:
 Երկու տիրոջ համար ներհակ
 Ծառայեցի երկու տեսակ,
 Մեկ իսկական կերպարանքով,
 Մեկ էլ խաբեբայի տեսքով,
 Հանուն ժըխտող մամոնայի
 Կապվեցի իմ կամքով ախտի,
 Կապն էլ սիրո պատվիրանի,
 Որ հիմնել ես, ես քանդեցի:
 Պատվիրեցիր չհոգալ վաղվա
 Ըմպելիքն ու կերակուրը,
 Որ դու ինքըդ ես պատրաստում,
 Այդպես հավքերն են կերակրվում:

Չհաւատացի խոստման բանին
 Եւ ոչ տեսլեամբըն շուշանին,
 Այլ ծիրեցայ հոգօք նոցին
 Եւ մաշեցի զկեանսս ընդ նոսին:
 Ամաց յառաջ ժամանակաւ
 Ամբարեցի զնիւթ երկրային,
 Որպէս անմահ մահկանացուին
 Եւ անվախճան առօրէին.
 Եւ չխընդրեցի զարքայութիւն
 Ըստ հայրօրէն բարւոյ խրատին,
 Զի և տըւեալըք լինէին
 Ինձ հարկաւորքն և աւելին:
 Մեղօք խաւար տեսարանին
 Ոչ նըկատեմ յիս գերանին.
 Սրատես լինիմ յայլում շիւղին,
 Նըման գոլով կեղծաւորին:
 Ըզսըրբութիւն աւազանին
 Եւ զմարգարիտ Քոյոյ շնորհին,
 Շանց և խոզից նըմանողին
 Կամաւ ետու պըղծասիրին:
 Բայց արդ խընդրեմ զոր ոչ ունիմ,
 Տհուր ինձ, իմ յոյս, ըզխընդրելին.
 Հայցեմ ի Քէն, զոր կորուսի,
 Արա՛ գտանել լուսով ճրագին:
 Բաղխեմ ըզդուռնըդ երկնային
 Նախ քան զփակելն ընդ դէմ հընգին.
 Զողորմութեան դուռըդ բաց ինձ,
 Մինչ դեռ փակեալ չէ ճըշմարտին:
 Ընդ պողոտայն չոքայ ստորին,
 Լայն և արձակ ճանապարհին,
 Ի կորըստեան յօթեանին՝
 Յորում բազումք հետևեցին,
 Ուղղեա՛ զոտս իմ յանձուկ շաւղին,
 Թեթև արա զմեղաց բեռին,
 Զի կարացից ընդ սակաւին
 Թեթև թըռչիլ ամպով յերկին:
 Մոյծ զիս ընդ Քեզ Դուռնըդ վերին,
 Ածցես առ Հայր Քո երկնային
 Ճանապարհաւ նեղ և նըրբին

ՄԱՏ. Է, 3-5

ՂԱԻ. Զ, 41-42

ՄԱՏ. Է, 6

ՄԱՏ. ԴԵ, 6

ՄԱՏ. Է, 13-14

Չհավատացի խոստման բանի,
 Ոչ էլ տեսիլքին շուշանի,
 Նըրանց հոգսով ես հյուծվեցի,
 Նըրանց հետ կյանքըս մաշեցի,
 Ամբողջ կյանքիս տարիներին
 Երկրային նյութ ամբարեցի,
 Իբր անմահ է մահկանացուն
 Եվ առօրյան՝ հավերժական:
 Արքայություն չըխընդրեցի
 Ըստ հայրական բարի խրատի,
 Ջի տըրվածներն են լիուլի
 Ինձ բավարար և ավելի:
 Մեղքով խավարած աչքերով
 Չեմ տեսնում գերանն իմ աչքի,
 Կեղծավորի նըմանվելով՝
 Շյուղն եմ տեսնում ես ուրիշի:
 Սըրբությունը ավազանի,
 Մարգարիտը Քո շընորհի
 Շըների ու խոզերի պես
 Ես տըվեցի պըղծասերին:
 Բայց արդ խընդրում եմ՝ ինչ չունեմ,
 Հույս իմ, տո՛ւր՝ ինչ ես Քեզ խընդրեմ,
 Այն եմ հայցում, ինչ կորցըրի,
 Գոնե գըտնեմ լույսով ճրագի,
 Բախում եմ դուռըդ երկնային
 Մինչև փակես ընդդեմ հինգի,
 Ողորմության դուռը ինձ բաց,
 Մինչ ճշմարիտը չի փակված:
 Լայն և արձակ ճանապարհին
 Պողոտան անցա ստորին,
 Դեպ օթևանը կորըստյան,
 Որին շատերն հետևեցին:
 Ոտքըս ուղղիր շավիղը նեղ,
 Թեթևացրու բեռը մեղքիս,
 Որ քըչերի հետ կարենամ~
 Թեթև թըռչել ամպով երկինք:
 Քեզ հետ տար ինձ դուռը վերին,
 Տար դեպի Հայրը երկնային
 Ճանապարհով նեղ ու նըրբին,

Մատ. Ե, 45

Ուղիղ վարուք աստուածային:
Այլ որ չարեաց ապաշնորհին
Եւ արդարոց, որք ի բարին,
Տաս հաւասար ցօղ անձրեւին
Եւ ըզծագման լոյս արեւին,
Ինձ՝ որ մեղօք մեռեալ չարին
Եւ ապաշնորհ առ Քո բարին՝
Յօղեա ըզցօղ շնորհաց Քոյին,
Եւ ըզծագումն իմանալին:
Ջեկեալս առ Քեզ ըստ հաւատին
Եւ ըզլըսող կենաց բանին
Շինել շնորհեա՛ ըստ արժանին
Ի վերայ Քո անշարժ վիմին.

Մատ. Ը, 1-4

Մատ. Ա, 40-43

Ջի ի շընչել հողմոյ չարին
Եւ ի յառնել գետոց փորձին,
Տանըս հիմունք մի շարժեսցին
Ըստ յիմարին, որ յաւազին:

Մատ. Ը, 5-13

Ասա և ինձ ըստ բորոտին
Եւ հաւատով մերձեցողին,
Կամիմ՝ սրբեաց բոլորովին
Եւ մաքրեցիք յաղտոյ չարին:
Ջինուորեցայ կայսեր ստորին,
Որպէս և պետըն հարիւրին.
Բարբառեցայց ես ընդ նըմին
Ջաղերսական բանըս նորին.
Չեմ արժանի թէ ընդ յարկաւ
Մըտցես ընդ յիմըս տաճարին.
Այլ հրամայեա՛, Բանըդ, բանիւ,
Ջախտ իմ մաքրեա ընդ ծառային:

Մատ. Ը, 14-15

Մատ. Ա, 29-31

Տագնապեցայ ջերմամբ ախտին
Պոռնըկական զագրագունին,
Եւ յանկողինըս գարշելին
Մեղկեալ անկայ անկանգնելին:
Ընդ զոքանչի Սիմոն վիմին
Ջիս յարուցես, աջ հըզօրին,
Ջի պաշտեցից ես ընդ նըմին
Ջկենդանատուդ իմոյ անձին:

Յով. Դ, 7-42

Աղբիւր կենաց, ջուր խընդրեցեր
Սամարուհւոյն ի ծարաւին
Եւ խոստացար ջուր կենդանին

Ուղիղ վարքով աստվածային:
 Դու, որ անշնորհք չարերին,
 Բարիով լի արդարներին
 Հավասար ցողն ես անձրևի
 Բաշխում և լույսըն արևի,
 Ինձ էլ՝ մեղքով մեռած չարի
 Եվ ապերախտ դեպ Քո բարին,
 Յողիք ցողը Քո շնորհի
 Եվ ծագումը բանականի:
 Քեզ մոտ եկել եմ հավատով
 Կենացըդ խոսքը լըսելով:
 Ըստ իմ չափի թող կառուցեմ
 Վեմի վըրա Քո անսասան,
 Որ հողմերից չարի շնչի
 Եվ գետերի բարձրանալուց
 Տանըս հիմքերն անշարժ մընան,
 Ոչ թե տան պես այն հիմարի,
 Որ կանգնեցրեց ավազուտում:
 Ասա ինձ էլ, հանց բորոտին
 Եվ հավատով Քեզ դիպչողին,
 Կուգեմ՝ սըրբվես ամբողջովին
 Եվ մաքրվես աղտից չարի:
 Զինվոր եմ կայսեր ստորին,
 Ինչպես և պետը հարյուրի,
 Թող բարբառեմ նըրա հետ ես
 Աղերսական խոսքեր նույնպես:
 Արժանի չեմ, որ Դու, արդար,
 Ինձպեսի հետ մըտնես տաճար.
 Այլ հրամայիր, Բանըդ, խոսքով,
 Ախտն իմ մաքրիր ծառայի հետ:
 Տըկար եմ ես տենդով ախտի
 Պոռնըկական հույժ զազրելի
 Եվ անկողնուս մեջ գարշելի
 Նըվաղ ընկա անկանգնելի:
 Զոքանչի հետ Սիմոն Վեմի
 Ինձ կանգնեցրու հըզոր աջով,
 Որ նըրա հետ ես էլ պաշտեմ
 Կյանք տըվողիդ և իմ անձի:
 Աղբյուր կենաց, ջուր խընդրեցիր
 Սամարուհուց պապակ ժամին,
 Եվ անցավոր ջըրի տեղակ

Փոխանակել յանցաւորին.
 Շնորհեա՛ւ և ինձ, կենաց աղբիւր,
 Ըզիոգւնոր սուրբ ըմպելին,
 Գետահետեալ յորովայնէ
 Զառատաբուղիս շնորհաց հոգին:
 Ընդ բազմամեայ լուծեալ անձին
 Պրոպատիկէ յաւազանին,
 Յորում և ես զոք ոչ ունիմ,
 Զի զիս արկցէ մինչ յուզեսցին,
 Ասա՛ բառնալ իմոյ մահձին,
 Ա՛յս է մարմնոյս թանձրագունին,
 Ոչ մեղանշել դարձեալ կըրկին
 Յետ ողջութեանն ըստ հրամանին:
 Որ ի խռովիլ ալեաց ծովին
 Եւ յընկըղմել բարձեալ նաւին,
 Դու սաստեցեր և լռեցին,
 Ալիք ծովուն հանդարտեցին,
 Տուր և ինձ ձեռն ըստ Պետրոսին
 Վերաբերել յալեաց չարին,
 Զի մի մեղաց շարժեալ ալին
 Հեղձուցանէ զիս ի նըմին:
 Ընդ դիւատանջըս մուլեգին
 Ի գերեզմանսըն բնակողին
 Տանջիմ և ես յոյժ ցաւագին
 Ի խորհըրդոց, որ չերևին.
 Սաստեա և իմ չարադիւին,
 Որպէս և յայն ժամ առ նոսին,
 Եւ անդընդոց մատնեա խորին,
 Որպէս ըզխոզս երամակին:
 Որ զանդամօք լուծեալ մարմին
 Կարծրացուցեր Հոգւով բանին,
 Շնորհեա և ինձ լըսել ձայնին,
 Թէ մեղըք Քո թողեալ լիցին:
 Իշխան մըտօք ընդ Յայրոսին
 Բուռն հարից Տեառնըդ ոտին
 Վասըն դըստեր մեռեալս անձին
 Ի տուն մարմնոյս մահաբերին.
 Խոնարհեսցիս յիս ընդ նըմին,
 Դադարեցո՛ղ զձայն կականին.
 Կալ ըզձեռաց բանականին,

ՅՈՒ Ե, 1-13

ՄԱՏ. Ը, 23-27

ՄԱՏ. Դ, 33-40

ՄԱՏ. Ժ, 31

ՄԱՏ. Ը, 28-34

ՂՈՒ. Թ, 26-40

ՄԱՏ. Թ, 1-8

ՄԱՏ. Թ, 18-26

ՄԱՏ. Ե, 22-43

ՂՈՒ. Ը, 41-57

Խոստացար ջուրը կենդանի.
 Շնորհիր և ինձ, կենաց աղբյուր,
 Ըմպելիքը սուրբ, հոգևոր,
 Ներսըս գետի պես ողողի
 Առատաբուխ շնորհքի Հոգին:
 Պրոբատիկե ավազանում
 Անդամալույծի հետ բազմամյա
 Մի մարդ չունեմ, որ ինձ գրցի
 Ավազանը, երբ ջուրն հուզվի:
 Ասա՝ մահիճը իմ վերցնեմ,
 Այսինքն մարմինըս թանձրագույն,
 Առողջացած ըստ հրամանի՝
 Չըմեղանչեմ դարձյալ, կըրկին:
 Երբ ծովն սկսեց ալեկոծվել,
 Իսկ բարձած նավըն՝ ընկըղմվել,
 Դու սաստեցիր, և լռեցին,
 Ալիքները հանդարտվեցին,
 Տուր ձեռքդ ինձ, հանց Պետրոսին,
 Մատնըված չար ալիքներին,
 Որ ալիքն իմ մեղքից ծընված
 Խորքն իր չըտանի ինձ հանկարծ:
 Գերեզմանաբընակ, ահեղ
 Դիվատանջների պես խելահեղ
 Տանջվում եմ ես հույժ ցավագին
 Չերևացող խորհուրդներից.
 Սաստի՛ր իմ մեջ էլ չար դևին,
 Հանց նըրանց մեջ մի ժամանակ,
 Անդունդներին մատնիր խորին,
 Ինչպես խոզերի երամակ,
 Որ մարմինն այս անդամալույծ
 Կարծրանա Քո հոգով հիմա:
 Շնորհիր ինձ էլ լըսել ձայնին,
 Թե ներում կա քո մեղքերին:
 Իշխան մըտքի, Հայրոսի հետ
 Տիրոջըդ ոտքը թող գըրկեմ
 Հանուն դըստեր մեռյալ անձիս,
 Տանը մահաբեր մարմընիս.
 Ինձ էլ հակվիր, ինչպես նըրան,
 Որ դադարեն լաց ու կական,
 Բըռնիր ձեռքը բանականի,

ՄԱՏ. Ե, 25-34 ՂՈՒ. Ը, 43-48	Դարձն այսրէն յիս ըզհոգին Եւ ընդ միւսոյ ախտաւորին, Ի քղանցըս Տեառնդդ հրպողին, Մաքրեա՛ն զհոսումըն վըտակին Յարեան մեղաց զագրագունին: Յոյժ կաղացայ պատուիրանին Եւ կուրացայ լուսով բանին, Կանգնեա և զիս, Տէր, ընդ կաղին Եւ լոյս ծագեա ինձ ըստ կուրին,
ՄԱՏ. ԺԱ, 5	Զի վազեցից իբր եղջերին
ԵՍ. ԼԵ, 6	Ըստ կանխասաց մարգարէին Եւ զարուսեակդ առաւօտին
ՄԱՏ. Թ, 32-34 ՄԱՏ. Է, 32-37	Տեսից ի փառըս հայրենին: Ես համրացայ բարեաց բանին, Որպէս բերանն այսահարին, Նըմանելով խուլ և համրին Եւ ի դիւաց խըցեալ խըլին. Ընդարձակեա՛ն զկապըս լեզուին, Բարբառեցո՛ր ինձ ըզբարին Եւ խից զականջս ընդ դէմ օձին,
ՄԱՏ. ԺԲ, 10-14 ՄԱՏ. Գ, 1 ՂՈՒ. Զ, 6...	Զի մի լըւայց ըստ եւային: Որ գօսացեալ գործնականին Եւ չորացեալ յախտէ ձեռին, Ձայն տիրական Քո հրամանին Ի զգայութիւն փոխարկեցին, Հընչեա՛ն յիմում մեռեալ մասին Կենդանարար ձայնիւ Քոյին, Զի կարկամեալս անհընարին Ի գործ բարւոյ արձակեցին: Այրի հոգիս լայ ընդ այրին, Իբր ի Նային մեռեալ զորդին. Գըթա՛ն և յիս, Տէր, ընդ նըմին, Արժանացո կենաց ձայնին: Եւ ընդ կընոջ մեղաւորին Բուռն հարից կենացդ ոտին, Տո՛ւր համբուրել ինձ ընդ նըմին Որպէս և նա սիրով սըրտին, Բըղխել աղբերս արտասուելին, Լըսել ըզձայնդ աստուածային, Հաւատըք քո զքեզ կեցուցին,
ՂՈՒ. Է, 11-17	
ՂՈՒ. Է, 37-50	

Նորից դարձրու և ինձ Հոգին,
 Եվ ախտավորի հետ մյուս,
 Որ փեշիդ հըպվեց լիահույս,
 Մաքրիր հոսու՛մը վըտակի
 Արյան զազրագույն մեղքերի:
 Պատվիրանում հույժ կաղ դարձա,
 Բանիդ լույսից ես կուրացա,
 Կանգնեցրու, Տեր, կաղի հետ ինձ,
 Լույս շնորհիր, ինչպես կույրին,
 Որ ես վազեմ հանց եղջերու,
 Ըստ կանխասաց մարգարեի,
 Եվ Արուսյակդ առավոտի
 Տեսնեմ փառքի մեջ հայրենի:
 Բարի խոսքից ես համրացա,
 Ինչպես բերանն այսահարի,
 Նըմանվելով խուլուհամրին
 Եվ դևերից խլացածին:
 Բացիր կապերդն իմ լեզվի,
 Բարբառիր ինձ համար բարին,
 Խըցիր ականջըս օձին ընդդեմ,
 Որ Եվայի պես չըլըսեմ,
 Որ գործնական կյանքից ընկա,
 Ախտի ձեռքից որ չորացա:
 Հրամանիդ ձայնը տիրական
 Փոխարկվեց զուտ զգայության,
 Եվ իմ մեռյալ մասի համար
 Հընչեցրու ձայնըդ կենարար,
 Զի կարկամած ամողջապես
 Բարի գործեր ինչպես գործես:
 Հոգիս այրի այրիի պես
 Որդու մահն է ողբում ասես,
 Ինձ էլ գըթա նրա հետ, Տեր,
 Թող լըսեմ ձայնըդ կենսաբեր,
 Եվ մեղավոր կընոջ հետ ես
 Թող գըրկեմ ոտքըդ նըրա պես,
 Եվ համբուրեմ քըղանցքը Թո,
 Ինչպես և նա, սիրող սըրտով,
 Թող բըխի ակն արցունքների,
 Լըսելով ձայնդ աստվածային.
 Զեզ ապրեցրեց հավատը Զո,

ՄԱՏ. ԺԸ, 6-11

Գընա՛ յանքոյթ խաղաղութիւն:
Կաւով մարմնոյս լըպըրծողին
Գըթեաց ընկէց զիս թըշնամին
Անկմամբ իմով գայթակղեցին,
Որք փոքր ոգիք յիմաստս էին,
Որ ինձ պատժոց գերագունին
Քան զիմ յանցանս առիթ լինին,
Զպարանոցէս ծանր արձանին
Անկմամբ ի ծովըն գեհեւին:

ՄԱՏ. ԺԳ, 24...

Այլ, որ հընարդ ես անհնարից,
Կանգնեա՛ն և զիս այժմ ի յոտին,
Զի որք գթեալք վասն իմ կանգնին
Եւ որք կանգունքն են՝ գոհասցին:
Յագարակի թըշուառս անձին,
Յոր ցանեցեր սերմն ըզբարին,
Ի քուն լինիլ հիգոյս հոգին,
Յանեաց զորոմըն թըշնամին:
Որք նախ հընձոց ժամանակին
Քաղեալ յինէն ի բաց դիցին,
Զի մի՛ զցորեանն առցես շնորհին,
Զորոմըն տաս հրոյ գեհեւին:
Յոյժ կարծրացայ ըստ ապառաժին,
Եղէ նըման ճանապարհին:

ՄԱՏ. ԺԳ, 3-9

Փուշք աշխարհի զիս հեղձուցին
Եւ անպըտուղ զանձնըս արարին.
Այլ՝սերմանող՝ Տէր՝ ըզբաժին,
Յիս աճեցո ըզբոյս բանին.
Զի տաց պըտուղ միոյ փոխան
Հարիւր, վաթսուն կամ գերեսնին:
Ոչ ծախեցի զդիւր վատնելին
Ընդ գիւտ գանձի ագարակին,
Զոր գողացաւ իմ թըշնամին
Եւ ետ փոխան ըզկապտելին:

ՄԱՏ. ԺԳ, 44

Ըզքեզ, որ գանձդ ես երկնային,
Մաղթեմ սըրտիւ բոլորովին.
Տո՛ւր ինձ իմաստ գանձել յերկին
Եւ անդր ունել զխորհուրդ սըրտին.
Որ ի գողոյն գիշերային
Գաղտնի ական ոչ հատանին,
Այլ զգուշութեամբ ամրապահին

Գընա հանգիստ, խաղաղ հոգով:
 Կավե մարմնով սայթաքողիս
 Զարկեց, գըցեց ինձ թըշնամին,
 Իմ անկումով սայթաքեցին
 Փոքրոգիներն Աստծու ճամփին,
 Եվ արժեմ ես շատ մեծ պատժի,
 Քան առիթն իմ հանցանքների,
 Պարանոցիս՝ ծանրը քարի,
 Որ ընկնեմ ծովը գեհենի:
 Դու, որ հնարն ես անհընարի,
 Կանգնեցրու ինձ այժմ ոտքի,
 Ինձնով ընկածները կանգնեն,
 Իսկ կանգունները գոհ լինեն:
 Արտի մեջ իմ թըշվառ անձի,
 Ուր ցանեցիր սերմը բարի,
 Քուն մըտավ իմ թըշվառ հոգին,
 Ցանեց որոմն իր թըշնամին,
 Որ մինչ ժամանակը հընձի
 Թող քաղհանվեն, նետվեն մեկդի,
 Որ չառնես շնորհը ցորենի,
 Որոմը տաս հուր գեհենին:
 Ապառաժի պես կարծրացա,
 Ճանապարհի նըման եղա,
 Աշխարհի փուշը ինձ խեղդեց
 Եվ անպըտուղ անձըս դարձրեց,
 Ո՛վ սերմանող Տերը՝ բարի,
 Ինձ աճեցրու հանց բույս Բանի,
 Որ տամ պըտուղ մեկի փոխան
 Հարյուր, վաթսուն կամ երեսուն:
 Չըծախսեցի հեշտ վատնելին՝
 Առնելով գանձն իմ արտերի,
 Որ գողացավ իմ թըշնամին,
 Տեղը տըվեց կողոպտելին:
 Քեզ, որ գանձըդ ես երկնային,
 Մաղթում եմ ես ամբողջ սըրտով,
 Թող երկընքում իմաստ գանձեմ,
 Այնտեղ սըրտումս խորհըրդածեմ,
 Որ գողերը գիշերային
 Չըհանեն այն մուտքով գաղտնի,
 Այլ խընամքով այն պահպանվի,

ՄԱՆ. ԺԳ, 45-46

Ըստ Քոյ լուսոյ պատուիրանին:
Ոչ ի խցնդիր Քո մարգարտին
Ելի նըման վաճառողին,
Եւ ոչ փոխան անփոխանին
Ետու ըզսէր անցաւորին.
Չվաճառեցի ըստ հրամանին
Ըզցանկութիւն նիւթականին
Առ ի ստացումըն մեծագնին
Եւ ցօղածին լուսաբերին:
Մարգարտօրէն ծընունդ Կուսին
Աստուած և մարդ մի երկոցին,
Տօւր ինձ սիրոյդ աստուածային
Լինիլ խընդրող խանդակաթին.
Բաց զառագաստ փափագողին,
Մոտ ի սենեակ տարփմամբ սրտին.

ՄԱՆ. ԺԳ, 31...

Տաճարացո՛ր զիս վերըստին
Եւ ընդգըրկեա՛ն աջով Քոյին:
Զհաւատ բոլոր մանանեխին
Զարքայութեան օրինակին
Ոչ ստացայ յիմումս անձին,
Զի չար լերինք փոփոխէին:
Եւ ոչ նըման թըռչնոց երկնին
Յոտըս հանգեայ պատուիրանին,
Յորում հոգիք մաքուր հանգչին
Ժառանգք երկնից սուրբ խորանին:
Եւ ոչ եղէ խիստ ըստ համին
Կամ կարծրագոյն ճըճեաց մըտին.

ՄԱՆ. ԺԳ, 33...

ՂՈՒ. ԺԳ, 21

Յորոց մանրեա՛ մանր ըզժանին
Եւ զիս կառօ յոստըս ծառին:
Խըմոր եղէ վատթար և հին
Եւ ոչ առակ աճման բանին,
Զայն, որ թաքոյց յալիւրընկին,
Յեկեղեցի զխորհուրդ Քոյին:
Զի նա ի Քէն առեալ նախկին,
Նովաւ ծանեան դասըն վերին.
Եւ ընդ զանգուածս ադամային
Խառնեալ բոլորն խըմորէին:
Զըրկեալ միայն ես յերկոսին
Յանճառելի լոյս իմաստին.
Ում արասցես հաղորդ կըրկին,

Ըստ Քո լուսի պատվիրանի:
 Ոչ հանուն Քո մարգարիտի
 Ելա նրման վաճառողի,
 Այլ փոխարեն անգին գանձի՝
 Սերըս տըվի անցավորի.
 Չեմ ծախել, ըստ պատվիրանի,
 Յանկությունը նյութականի
 Ստացվածքին այն մեծագին
 Եվ լուսաբեր և ցողածին:
 Մարգարտի պես ծընունդ Կույծի,
 Աստված և մարդ մեկ, միասին,
 Տուր ինձ սիրուցդ աստվածային՝
 Խընդորդ լինել բաղձալիին.
 Բաց վարագույրը փափագողիս՝
 Մըտնեմ սենյակ տարփմամբ սըրտիս,
 Տաճարացրու ինձ վերըստին
 Եվ ինձ զըրկիր աջով Քո պինդ:
 Հավատը ողջ մանանելի
 Արքայության օրինակով
 Չըստացա իմ անձի համար,
 Զի փոխվեցին լեռները չար,
 Ոչ երկընքի հավքերի պես
 Ոտքըս հանգավ պատվիրանին,
 Ուր հոգիներն են ջինջ հանգչում,
 Երկնի խորանը ժառանգում,
 Կըծու չեղա նըրա նրման
 Կամ էլ կարծըր ճիճվի համար.
 Ատամներով նըրանց փըշրի,
 Ինձ կանգնեցրու ոստին ծառի:
 Խըմոր եղա վատթար և հին
 Եվ ոչ նրման աճման բանին,
 Քո խորհուրդն, ինչպես ալյուրի,
 Եկեղեցում ես չըթաքցրի:
 Զի Նա քեզնով դարձավ նախկին
 Եվ նըրանով ճանաչվեցին
 Նրանք՝ դասերը այն վերին
 Եվ զանգվածով ադամային
 Խառնվելով խըմորվեցին:
 Լոկ ես զըրկվեցի երկուսից՝
 Իմաստության անճառ լուսից,
 Որին հաղորդ անես կըրկին,

ՄԱՏ. ԺԳ, 47-49

Տացես դարձեալ զոր կորուսին:
Ընդ որսացեալսն ի յուկանին
Հաներ և զիս յեզրը ծովին.
Բայց յընտրութեան Քո ըզբարին
Անկայ ի բաց ըստ խոտանին,
Որով ի նոյն ջուրըս խորին
Դարձեալ իջի ի գէճ տըղմին,
Յորում անդունդք անհընարին
Զհոգւոյս մասունքն պաշարեցին:
Այլ Դու կարող յամենայնին,
Վերաբերեա՛ զիս վերըստին
Եւ ի բարի սուրբ յամանին
Ժողովեսցես ընդ ընտրելին:

ՄԱՏ. ԺԴ, 17-21
ՅՈՎՀ. Զ, 9...

Որ ի հընգից նըկանակին
Նըշխարեցեր հինգ հազարին
Եւ ի չորից դարձեալ զնոսին
Կերակրեցեր յանապատին,
Զիս, որ քաղցեալ եմ Քո հացին
Աստուածայնոյդ երկնաւորին,
Արա լընուլ հոգւոյս նովին
Յերկնից իջեալ և անմահին:
Քանանուհւոյն լուար ձայնին
Եւ շնորհեցեր ըզհայցելին.
Աղաղակեմ ես ընդ նըմին,
Շնորհեա՛ և ինձ զիմ խընդրելին.
Զի եթէ շուն կոչես վերջին,
Արագապէս լըսեմ ձայնին,
Ճեպել յընթացս ի կոչ հուվուիդ
Եւ հալածել զօտարոտին:

ՄԱՏ. ԺԵ, 22...

Թէ և մանկանցն անարատից
Չեմ արժանի կըցորդ մասին,
Այլ փըշրանաց սուրբ սեղանին
Արժանացո՛ կենաց հացին:
Կարկամ եղէ ես առ բարին,
Նըման կընոջըն կարկամին,
Ձեռըն տացես ինձ ընդ նըմին,
Զանկեալ հոգիս կանգնել յոտին:

ՂՈՒ. ԺԳ, 10-17

ՄԱՏ. ԺԷ, 1-8

Որ յայտնեցեր զաստուածութիւնդ
Աշակերտաց Քոց ի լերին,
Եւ զանճառ փառսըն հայրենին

Տաս դարձյալ այն, որ կորցրեցին:
 Հետն ուռկանով որսածների
 Հանիր և ինձ ավել ծովի,
 Բայց բարու հետ դեռ չընտրված՝
 Ընկա նույն ծովը խոտանված,
 Դարձյալ իջա տիղմը խոնավ,
 Ուր անդունդները անհընար
 Հոգուս մասերը պաշարեցին:
 Լոկ դու, կարող ամենայնի,
 Ինձ վերցստին վերև հանիր,
 Շուրջը բարի սուրբ ամանի
 Թող մընամ հետն ընտրյալների:
 Դու ես, որ հինգ նըկանակից
 Բաժին հանիր հինգ հազարին,
 Ապա նըրանց Դու չորս հացից
 Անապատում կերակրեցիր:
 Ինձ, որ կարոտ եմ Քո հացին,
 Երկնավորիդ աստվածային,
 Թող հագենա և իմ հոգին
 Հացով անմահ և երկնային:
 Քանանուհու ձայնը լըսիր,
 Շընորհեցիր խընդրածը իր,
 Աղաղակում եմ, նա ինչպես,
 Որ իմ խընդրածն էլ շընորհես,
 Ջի եթե շուն կոչես վերջին,
 Իսկույն լըսեմ ես Քո ձայնին,
 Հասնեմ արագ հովվիդ կանչին
 Եվ հալածեմ օտարոտին:
 Թեև անմեղ մանկանց բույլի
 Կըցորդ լինել չեմ արժանի,
 Սոսկ փըշրանքին սուրբ սեղանի
 Արժանացրու կենաց հացի:
 Բարու առաջ եղա կարկամ
 Այն լուռումունջ կընոջ նըման,
 Ինձ ձեռքըդ տուր, ինչպես նըրան,
 Որ հոգիս էլ կանգնի ոտքի:
 Աստվածությունը Քո հայտնեցիր,
 Լեռան վըրա երբ կանգնեցիր,
 Աշակերտներիդ աչքերին
 Անճառ փառքը Քո նախնական

ՄԱՏ. ԺԷ, 14-20

Փայլեալ ցուցեր աչաց նոցին,
Մաքրեա՛ն և զիմ միտքըս մըթին
Եւ զգայարանըս խաւարին,
Անդ յայտնապէս ի յերկրորդին
Յագիլ փառօք աստուածային:
Ընդ լուսնական այսահարին
Մանկանըն հօր անհաւատին
Օրըստօրէ տանջիմ նովին
Ի հուր ցասման ի ջուր գիճին:
Յորոց հընար ըստ մարդկային
Չէ ողջութեան ինձ յերկոսին,
Այլ թէ Քէն, Տէր երկնային,
Յաւոցն առիթք հալածեսցին.

ՄԱՂ. ԺԻ (ԺԻԱ), 6

Զի ջերմութիւնք տուընջենային
Եւ լուսնականքըն գիշերին
Մի մեղիցեն ինձ ըստ Դաւթին,
Եւ մի մեղաց պատճառ լիցին:

ՄԱՏ. ԺԸ, 21-22

Ի հարցնելն ըզՔեզ Վիմին,
Քանիցս թողուլ եղբօրն յանցին,
Ոչ ասացեր, ըգետօնեկին,

ԸՍՏ ԸՆՈՐՀԱՆՈՒ

70 x 7 = 490, ԸՍՏ

ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ 77

ԱՆՊԱՄ

Այլ չորս հարիւր ընդ իննըսնին.
Զոր կենցաղոյս ամբըն թուին
Անցաւորիս եօթեանց դարին.
Թե որչափ եմք ի յայս մարմին,
Պարտ է թողուլ զըղջականին:
Եւ ես թէպէտ եղէ վերջին
Ի յոչ թողուլ պարտապանին
Վասն ախտաւոր բնութեանս անձին
Եւ անկատար գոլ ի բարին,
Սակայն առ իս ի Քէն լոցցին
Քո ինձ եղեալ բան հրամանին,
Թողուլ ըզմեղս առ Քեզ պարտին,
Որ քան զաւագ շատ է զծովին.
Ոչ յաղքատիս միայն չափին
Եօթանասնիցըն կանոնին,
Այլ առաւել Քոյդ զօրասցին
Ըստ ողորմութեանդ, որ ոչ թըլին.
Կենդանական չլուայ ձայնին,

Փայլատակած ցույց տըվեցիր:
 Մաքրիր և իմ միտքը մըթնած,
 Զգայարանքըս խավարած,
 Որ այնտեղ ես այդ երկուսով
 Լըցվեմ աստվածային փառքով:
 Այսահարված լուսնոտի հետ՝
 Երեխայի անհավատ հոր,
 Ամեն օր դա է ինձ տանջում
 Ֆասման հըրում, վավաշ ջըրում,
 Մարդկային ուժով երկուսից
 Փըրկություն չի լինելու ինձ,
 Միայն Քեզնով, Տեր երկնային,
 Վերջ կըգա ցավիս պատճառին,
 Որ ջերմությունը ցերեկվա,
 Կամ էլ լուսինը գիշերվա
 Մեղք չբերեն ինձ ըստ Դավթի
 Եվ չըդառնան պատճառ մեղքի:
 Վեմի հարցին՝ քանի անգամ
 Պետք է թողնել մեղքը եղբոր,
 Դու չասացիր՝ թե յոթ անգամ,
 Այլ չորս հարյուր և իննսուն,
 Որ տարիներն են մեր կյանքի՝
 Մեր անցավոր յոթ դարերի,
 Քանի կանք մեջն այս մարմնի,
 Պետք է ներել զըղջացողին:
 Իսկ ես թեպետ եղա վերջին,
 Չըներեցի պարտապանին,
 Բնությամբ լինելով տըկար
 Եվ բարիի մեջ անկատար,
 Բայց թող Քեզնից ինձ համակի
 Տըրված խոսքը պատվիրանի,
 Թողնել մեղքը Քո պարտքերի,
 Որ ավագից շատ է ծովի.
 Ըստ յոթանասնի օրենքի,
 Ոչ ըստ իմ աղքատիկ չափի,
 Այլ Քեզանով սըրտապընդված,
 Ողորմությամբդ, որ թիվ չունի:
 Չեմ լըսել ձայնդդ կենդանի,

ՄԱՏ. Ը, 21-22

ՂՈՒ. Թ, 59-60

Որ ոչ թաղել գհայրըն թողին,
Այլ և մեռայ ընդ մեռելին
Մեռելոտի գործովք չարին:
Բուռն հարի զմաճոյ բանին,
Բայց ոչ նըման մաճակալին,
Զի նա չհայի անդր ի յետին,
Այլ ի յակօսն, որ յառաջին.

ՂՈՒ. Թ, 61-62

Եւ ես թողի զխորհուրդ վերին,
Ըզճանապարհ մըտից յերկին,
Դարձայ այսրէն յերկիր ստորին,
Ուստի հաներ իջմամբ Քոյին:
Արդ բարձրացո՞ղ զիս վերըստին
Առ Քեզ հանցես յերկնից յերկին.
Մի տար դառնալ առ թըշնամին,
Զի մի հարցէ ընդ խաւարին:

ՄԱՏ. ԺԹ, 10-12

Ի ներքինեացն երից բաժին,
Զոր որոշեաց բանըն Քոյին,
Յորովայնէ և մարդկային
Եւ ընդ վարուց երկնաւորին,
Նըւիրեցայ և ես մասին
Հրեշտակական կուսականին,
Պատերազմել ընդ դէմ ախտին
Եւ ընդ բնութեանըս շարժողին:
Բայց թոյլ գըտայ յասպարիսին
Եւ զէն ընկեց ի ճակատին,
Յորում և նետըք մուխ չարին
Ի սիրտ հարան տիրականին:
Չպահանջեցեր զանկարելին,
Այլ զիս եդիր իշխան նըմին,
Թէ որ կարողքն են՝ տանիցին,
Եւ որք տըկարք՝ ոչ պահանջին.
Վասն այնորիկ ո՞չ ունիցիմ
Պատճառ բանի խոցմանս անձին,
Եւ ոչ դիպող զպատասխանին
Ի Քո արդար դատաստանին:
Այլ որ քըննիչդ ես խորհըրդին
Եւ տեսանող գաղտնեաց սըրտին,
Մարտիր փոխան պարտեալս անձին
Ընդ թըշնամւոյն իմ յաղթողին:

Ոչ հոր թաղումը թողեցի,
 Այլ մեռա հետը մեռելի,
 Մեռելոտի գործով չարի,
 Չեռքըս առա մաճը Բանի,
 Բայց ոչ թե նըման մաճկալի,
 Քանզի ետև նա չի նայում,
 Այլ՝ ակոսին իր առաջի:
 Ես խորհուրդը թողի վերին,
 Ճանապարհը մըտքի՝ երկինք,
 Ապա դարձա երկիրն ստորին,
 Բայց հանեցիր Քո իջնելով:
 Արդ բարձրացրու ինձ վերստին
 Քեզ մոտ հասցրու՝ երկնից երկինք,
 Մի թող դառնամ դեպ թըշնամին,
 Որ չըհարեմ ես խավարին:
 Ներքինիներից երեք կարգի,
 Որ սահմանվեց, ըստ Քո խոսքի,
 Մորից ծընված, մարդու կըռտած
 Կամ էլ երկընքին նըվիրված.
 Նըվիրվեցի և ես մասին՝
 Հրեշտակային կուսականին,
 Պատերազմել ընդդեմ ախտի
 Եվ մեր բնությանն հուզողի:
 Մարտադաշտում բայց թուլացա,
 Ճակտիս վերքից ես ցած ընկա,
 Չարի նետերը մըխվեցին,
 Տիրասեր սիրտըս խոցեցին:
 Անկարելին չես պահանջել,
 Նըրան իշխան ես ինձ դըրել,
 Ով ուժեղ է՝ կըդիմանա,
 Ով տըկար է՝ կըթուլանա.
 Ուստի ինչո՞վ արդարանամ,
 Թե ինչո՞ւ է անձըս խոցվել,
 Չունեմ դիպուկ ես պատասխան,
 Երբ գա արդար Քո դատաստան:
 Երբ Դու քըննիչն ես խորհըրդի,
 Տեսնող սըրտի գաղտնիքների,
 Կըռվիր տեղն իմ պարտված անձի
 Ընդդեմ հաղթող ինձ ոսոխի,

ՂՈՒ. Ժ, 15-24

Մի տար տեղի յիս փորձողին
Մարմնոյ ախտիւք յիս պատրողին,
Այլ պարագրեա թևօք Քոյին,
Որպէս ըզտիպսըն բիբ ալին:
Յընթրիսըն մեծ կազմեալ մեծին
Տեառնըդ ծառայք զիս կոչեցին,
Յորմէ ի բաց հրաժարեցի,
Պատճառելով խրատու չարին,

ՍԱՂ. 29, 6-7

Վասն աշխարհի ագարակին
Եւ վասն եզանց զգայականին
Եւ ընդ կընոջ հեշտասիրին՝
Որով կապեալ կամ ի սոսին.
Լուծիչ կապից դժոխային,
Լոյծ ըզկապանս իմ զերեսին,
Հան ի հովտէս այս տըրտմագին,
Տար ի տաճար յուխտեալ տեղին.

ՂՈՒ. Ժ, 29-37

Արժանացո՛ կենաց հացին
Եւ ըմպելոյդ աստուածային,
Ուրախանալ գինեաւ բանին՝
Զոր խառնեցեր անըզգամին:
Յերուսաղէմ մերոյ դրախտին
Ընդ Ադամայ յանցաւորին
Ի յերիքովս իջի ստորին,
Անկայ ի ձեռս աւազակին.
Որք ի լուսոյն մերկացուցին
Զհոգիս մեղաց վիրօք լըցին.
Ո՛չ կիսամահ թողեալ գնացին,
Այլ յետ մահու պատերազմին.
Զոր և Մովսէսըն ղևտացին
Եւ Ահարովն քահանայն հին
Տունըն մեծի նահապետին
Եւ մարգարէք Հնոյ Օրինին,
Զվերըս ցաւոց անհնարին
Եւ ըզխոցուածըս սաստկագին
Դեղով բանից անցեալ տեսին
Եւ բըժըշկել ոչ կարացին:
Սամարացւոյդ՝ զոր կոչէին
Տոհմըն ժըպիրի հրէականին,

Տեղի մի տուր ինձ փորձողին,
 Մարմնի ախտով ինձ պատրողին,
 Այլ թևերով Քո ինձ գըրկիր,
 Պահիր, ինչպես բիբը աչքի:
 Տիրոջդ ծառաներն ընթրիքին
 Մեծ հըրավերք ինձ արեցին,
 Սակայն նրանց ես մերժեցի՝
 Պատճառ բըռնած խրատը չարի,
 Հանուն աշխարհի կալվածքի,
 Զգայականի եզների,
 Հեշտասիրության կանացի,
 Որով կապված եմ կամ գերի:
 Քանդող կապերը դժոխքի,
 Քանդիր կապերն էլ իմ անձի,
 Հանիր հովտից այս տըրտմագին,
 Տար տաճարը ուխտատեղի,
 Արժանացրու կենաց հացին,
 Ըմպելիքին աստվածային,
 Ուրախացրու գինով Բանի,
 Որ հասցրիր և անըզգամին:
 Երուսաղեմ մեր դըրախտին
 Միացրեցիր Դու Ադամին,
 Իսկ ես Երիջով իջա ստորին,
 Ընկա ձեռքը ավազակի.
 Որ լույսի տակ ինձ մերկացրին,
 Հոգիս մեղքի վերքով լըցրին,
 Կիսամահ ինձ չըթողեցին,
 Այլ մահից հետո կռվեցին:
 Նաև Մովսեսը դևտացին,
 Ահարոնը՝ քահանան հին
 Եվ տունը մեծ Նահապետի,
 Մարգարեներն Հին օրենքի
 Վերքերի ցավն անհնարին
 Եվ խոցվածքները սաստկագին
 Տեսան՝ կանցնի դեղով Բանի,
 Բայց բըժըշկել ոչ կարացին:
 Սամարացու նման, որին
 Կանչեց տոհմը հրեաների,

Յուցից ըզգաւ իմոյ անձին
 Տեսող աչացոյ աստուածային.
 Գըթն և յիս ըստ Ադամին,
 Դիր դեղ հոգւոյս խոցոյս խորին,
 Պատեան զգեստիւքն իմ առաջին,
 Զոր աւազակքն մերկացին.
 Ա՛րկ ի վերայ զձեթ և զգինին,
 Զդեղըն կենաց հոգւոյս վիրին,
 Տալով զօծման դարձեալ զհոգին
 Եւ ըզբաժակ նորոյ ուխտին:
 Բարձ ի վերայ գրաստու խաչին,
 Տար ի պանդոկ յեկեղեցին.
 Յանձնեա գըլխոյ քահանային
 Բեզ ըստ մարմնոյ պատարագին:
 Տհր ընդ երկուս դահեկանին
 Զբան Հին և Նոր Կտակարանին,
 Տանել դարման հոգւոյս նովին,
 Որպէս կեցցէ հացիւ մարմին:
 Նախ քան ըզգալ բարեկամին
 Հոգւոյս իմոյ պահանջողին,
 Ի յերկնայնոցն երկնաւորին
 Եւ զիս յերկինս ուղևորին,
 Բնութեամբ բարւոյ բարեկամիդ,
 Զոր ատեցի սիրով չարին,
 Առ դրունս լուսոյ առաւօտիդ
 Կանխեմ հոգւով գիշերային.
 Տհր ընդ երիս նըկանակին
 Զդաւանութիւն երիցոյ անձին.
 Եւ ըզմարմին Քո երկնային,
 Որով ծանեաք զերիսդ ի մին:
 Զի ի բարեաց գործոց մասին
 Չունիմ դընել բարեսիրին.
 Միայն զհաւատ շնորհաց Քոյին
 Եւ ըզթոշակ կենաց վերջին:
 Ընդ դէմ անժամ աղաչողին
 Մի պատճառեր ըզդրանց փակին
 Եւ ըզմանկանցն ի յանկողին,
 Զանմեղ հոգւոցն ի հանգըստին.

ՂՈՒ. Ժ, 33-35

ՂՈՒ. ԺԷ, 5...

Տույց տուր ցավերը իմ անձի,
 Տեսնող աչքով աստվածային:
 Գըթա և ինձ Ադամի պես,
 Դեղ դիր հոգուս խոր խոցերին,
 Զգեստներն իմ հագցրու նախկին,
 Որ ավազակները հանեցին.
 Վըրաս ցանիր ձեթ և գինին,
 Կենաց դեղը հոգուս վերջին,
 Տալով օծման նորից հոգին,
 Նաև բաժակը Նոր ուխտի:
 Բարձիր գրաստի վըրա խաչի,
 Տար իջևան, եկեղեցի,
 Հանձնիր ինձ մեծ քահանային՝
 Քեզ ըստ մարմնի պատարագին:
 Տուր հետն երկու դահեկանի
 Բանը Հին և Նոր Կտակարանի,
 Որ այն հոգին իմ դարմանի,
 Ինչպես հացով կեցցե մարմին:
 Նախքան գալը բարեկամի
 Եվ իմ հոգին պահանջողի,
 Երկնայիններից երկնավորի
 Եվ ինձ դեպ երկինք ճամփողի,
 Բնությանբ բարու բարեկամիդ,
 Որ ատեցի սիրով չարի,
 Դռան մոտ լույս առավոտիդ
 Կանխում եմ հոգով գիշերի:
 Տուր հետն երեք նըկանակի
 Դավանությունն երեք անձի.
 Եվ մարմինը Քո երկնային,
 Որ մեկով հայտնեց երեքին:
 Բայց բարիքի մի մաս չունեմ՝
 Բարեսերի առջև դընեմ,
 Այլ լոկ հավատը շընորհի
 Եվ պաշարը կյանքիս վերջի:
 Աղաչողի անժամանակ
 Առջև մի թող դըռները փակ,
 Երբ մանուկներն են անկողնում՝
 Հոգիներն են անմեղ ջընում:

Եւ մի ասեր անկարելին,
 Որ չկամելոյն փոխանակին:
 Զի Զո կամելն ամեննին
 Ի կատարեալ գործ ի բարին.
 Այլ տուր ժըտել ըստ առակին,
 Զի ընկալայց ըզխընդրելին.
 Ոչ ընդ սիրոյն, զոր կորուսի,
 Այլ ընդ ժտութեան աղաղակին:
 Ընդ մեծատանըն յիմարին,

ՊՈՒ. ԺԱ. 8...

ՊՈՒ. ԺԲ, 13-21

Որում ետուն անդք տոհմային,
 Յիմս աճեցին սերմանք չարին
 Եւ բազմացան ի միտս անդին,
 Մինչն քակել շտեմարանին
 Հոգւոյս մասանց բանականին.
 Եւ մեծագոյն գործել զտեղին
 Յոգնաբեղուն պըտղոյ չարին:
 Զորս մանգաղաւ Զով երկնային
 Հատցես ըզբոյս դառնաբերին,
 Եւ աճեցո՛ր յիս ըզբարին
 Պըտղաբերել Զեզ ի յերկին:
 Ի մաքրութեան աւազանին.

Յորում ստեղծեր զիս վերըստին,
 Այսքըն չարեաց յինէն ելին,
 Այնք, որ յօձէ անդըր մըտին.
 Որոյ շըրջեալ ընդ անշըրդին
 Յոգիս յախտից ցամաքային,
 Որ հանգըստեան վայր ոչ գըտին.
 Յոր ըստ կամաց իւր, ոչ էին,
 Եւ զի աղբիւր մեղաց ախտին
 Միշտ անըսպառ յինէն վիժին,
 Որով պատշաճ իսկ յարդարի
 Տուն և տեղի հոգիս նըմին,
 Առեալ զընկերս եօթանեսին
 Ըստ կենցաղոյս չարք ընդ չարին,
 Խառնեալ յինքեան այսն առաջին
 Դարձաւ նոցօք ի տունս անձին.
 Որ գերազանց չարըս վերջին
 Եղև ինձէն քան ըզնախնին.

ՊՈՒ. ԺԱ. 24-26

Եվ մի ասա անկարելին,
 Չըկամենալու փոխարեն,
 Զի Քո կամքը ամբողջովին
 Կատարված գործն է ի բարին:
 Թող սիրտ առնեմ ըստ առակի,
 Որ դու կանսաս իմ խընդրանքին,
 Ոչ թե իմ սիրույն, որ կորցրի,
 Այլ սըրտագին աղաղակին:
 Եվ մեծատան նըման հիմար,
 Որ ժառանգեց հանդ անհամար,
 Իմում աճեցին սերմեր չարի.
 Բազմացան հանդում իմ մըտքի,
 Մինչև քանդվի շտեմարանն
 Հոգուս մասերի բանական
 Եվ գործի տեղը մեծագույն
 Չար պըտուղի բազմաբեղուն:
 Որ մանգաղով Քո երկնային
 Կըտրես բույսերը դառնաբերք
 Եվ աճեցնես իմ մեջ բարին՝
 Պըտղաբերեմ Քեզ ի երկինք:
 Մաքրության մեջ ավազանի,
 Ուր ստեղծեցիր ինձ վերըստին,
 Ելան այսերն ինձնից չարի,
 Որ օձից են մըտել այնտեղ,
 Որն անջըրդի վայրեր շըրջեց
 Հոգիների մեջ ախտավոր,
 Բայց հանգըստյան վայրը չընտրեց,
 Ինչ որ իրեն էր հարկավոր,
 Զի աղբյուրը մեղքի առատ
 Ինձնից վիժում է անընդհատ,
 Որ և պատշաճ հարդարեցի
 Տուն ու տեղն այդ ոգիների,
 Առած ընկեր յոթանասուն
 Իրեն հարմար չար չարքերից,
 Եկավ նըրանցոյ՛վ անձիս տուն,
 Իրեն խառնած այն այսերին.
 Եվ հըզոր է չարքը վերջին
 Նախկինից և նըման ինձին,

ՊՌ. Ը, 2

ՄԱՏ. Թ, 9-13

ՊՌ. ԺԹ, 1...

Զի յաղբերէն այլ ոչ մաքրիմ,
Այլ տաժանմամբ և դժուարին.
Եւ զգուշագոյն գոլով նըմին
Յետ ըմբռման ամրականին,
Որում տիրեաց դարձեալ կըրկին
Ըստ առաջնում յարացուցին.
Զոր հերքեսցես Դու վերջստին
Ի յանապատն անդընդային,
Թէպէտ և ոչ ըստ Օրինին,
Այլ ըստ առատ Քո պարգևին.
Եւ ըստ չարեացն եօթանեկին,
Զոր մերժեսցես ըստ ներհակին,
Բնակեցուցես յիս ըզՀոգին
Ի յեօթնարփեան շնորհաց Քոյին:
Ըստ Մարեմայ Մագդաղենին,
Յորմէ և եօթըն դէքն ելին
Եւ ըստ Զակքեայ մաքսաւորին
Եւ ըստ բազմացն օրինակին:
Չեղէ նմանող Քում ծառային,
Որ ակն ունէր Տեառնըդ դարձին
Եւ ո՛չ յերկրորդ կամ յերրորդին
Պահու սպասեմ գալոյ Քոյին:
Ըստ այսմ և ոչ յուսամ վեհին
Եւ անպատում խոստման պատուին,
Ածել ընդ մէջ Քո ըզգօտին,
Անցեալ պաշտել ըստ ծառային.
Այլ եմ նըման յուսահատին
Քում ծառայից հարկանողին,
Արբեցողի և կերողին
Եւ զինչըս տեառնըդ վատնողին.
Եւ երանի թէ տըգիտին
Եւ ոչ հանգոյն չարիմաստին,
Զի չըմպէի գան սաստկագին,
Այլ յոյժ սակաւ չափով վնասին:
Բայց արդ գիտուն եմ վատթարին,
Տըգէտ կամաւ լաւագունին.
Չեմ զգուշական պահող անձին
Արթուն մըտօք ըստ հըսկողին:
Ի քնոյ զարթո՞ն մահաբերին,

Զի աղբյուրից չեմ մաքրովում,
 Այլ տաժանքի մեջ եմ դըժվար,
 Քանզի նա է ըզգուշագույն,
 Երբ ինձ փակեց խոր զընդանում
 Եվ իմ հոգին տիրեց կըրկին
 Օրինակով առաջինի:
 Նըրան հեռացրու վերջստին
 Դեպ անապատն անդընդային
 Թեկուզ և ոչ ըստ Օրենքի,
 Այլ ըստ առատ Քո պարզևի,
 Եվ ինչպես այն յոթ չարքերին,
 Կըմերժես և գլխավորին:
 Բընակեցրու իմ մեջ Հոգին
 Քո շընորհով յոթնարփենի,
 Հանց Մագդաղինացի Մարիամին,
 Որից հանեցիր յոթ դևին,
 Ինչպես Ջակբե մաքսավորին
 Եվ ինչպես որ շատ շատերին:
 Նըման չեղա Քո ծառային,
 Որ ակն ուներ Տիրոջ դարձին,
 Ոչ էլ երկրորդ կամ էլ երրորդ
 Պահին եմ սպասում Քո գալու,
 Ուստի հույս չունեմ ես վեհի
 Պատվի խոստմանն անպատմելի,
 Քո մեջքով անցկացնել գոտի,
 Ըստ ծառայի Քո պաշտոնի:
 Այլ նըման եմ հուսահատի,
 Ծառաներին Քո ձաղկողի,
 Հարբեցողի և լափողի,
 Տիրոջըդ ինչքը վատնողի.
 Երանի տգետ լինեի,
 Ոչ թե գիտակ չար մըտքերի,
 Որ չուտեի ծեծ սաստկագին,
 Այլ քիչ վնասով դուրս գայի:
 Բայց արդ գիտուն եմ վատթարի,
 Տըգետ կամովին այն լավի,
 Զգույշ պահող չեմ իմ անձի,
 Արթուն մըտքով միշտ աղոթքի:
 Զարթնեցրու քնից մահագույժ,

	Զի զգուշացայց աւագակին: Տուր ակն ունիլ առաւօտին, Զի յագեցայց տեսլեամբ Քոյին: Արա նըման զիս ծառային Ծառայակցաց կերակրողին Տալ ի ժամու գիմաստ բանին Իրաքանչիւր քաղցեալ անձին: Զարիական տուր ինձ գօտին, Պընդել ըզմեջ ցանկականին. Լոյց ըզճրագ պատուիրանին Յոգիս յանլոյս և խաւարին. Կարկամութիւն կռամու ախտին Ողորմութեամբ խորտակեսցին. Եւ քսակըն հին փոփոխեսցին Յառանց հնութեան ունող գանձին: Ի դասս ընտրեալ փոքրիկ հօտին Խառնեա՛ զծուլիս անբեր հոգին, Զի Շօր Քո կամք հաճոյացին, Զարքայութիւն տալ ընդ նոսին: Հեղեր յերկիր զհուրդ երկնային, Որով մարդկան հոգիք մաքրին, Բորբոքեցո՛ յանձն իմ ցըրտին, Զհոգիս ջեռո՛ սիրով Քոյին: Դու, Տէր, միայն լեր ինձ բաժին Ըստ Պօղոսի՝ զՔեզ սիրողին, Չփոխանակել էից մասին, Ոչ տանջանաց զանազանին: Զհաշիւն ես ոչ ըստ ոսոխին Ետու յաստեաց ճանապարհին, Առ ի չմատնիլ դատաւորին Ընդ մատնութեան չարախօսին: Որոց բերանքըն կարկեսցին, Ո՛չ դատախազ լինիլ վասն իմ: Զիս ի ձեռաց կորզեա՛ դահիճին Եւ հան յանել բանտէ նորին: Ի նոր ձորձոյ աւագանին Սփածայ զմեղաց կապերտըն հին, Որ ընկալաւ ի լրոյ նորին Ըզգոյն տըխուր և զաղտեղին.
ՄԱՏ. Թ, 45-51	
ԵՓԵՍ. Ե, 5	
ԿՈՂ Գ, 5	
ՂՈՒ. ԺԲ, 32	
ՀՈՌԻ. Ը, 35-39	
ՂՈՒ. ԺԲ, 57-59	
ՄԱՏ. Բ, 21	
ՂՈՒ. Ե, 36	

Ավագակից լինեմ ըզգույշ,
 Առավոտին որ ես հուսամ,
 Լույս տեսիլքով Քո հագենամ:
 Նըման դարձրու ինձ ծառային,
 Իրպեսներին կերակրողին
 Թող իմաստը խոսքի բաշխեմ .
 Յուրաքանչյուր քաղցած անձին:
 Տուր ինձ գոտին արիացնող՝
 Մեջքըս պընդեմ ցանկության դեմ:
 Վառիր ճրագը պատվիրանի
 Հոգուս մեջ Դու անլույս, խավար
 Համրությունը կռամուլ ախտի
 Ողորմությամբ կըխորտակվի.
 Եվ հին քըսակը թող փոխվի
 Հնություն չունեցող գանձի:
 Ընտրած դասում փոքրիկ հոտի
 Խառնիր ծուլիս անբեր հոգին,
 Հաճո լինենք Հորդո կամքին
 Արքայությամբ մեր միասին:
 Սըփռիր երկրում հուրն երկնային,
 Որ մաքրում է մարդկանց հոգին,
 Եվ բորբոքիր անձն իմ ցըրտին,
 Տաքացրու սիրով իմ հոգին:
 Տեր, Դու եղիր լոկ ինձ բաժին,
 Նըման սիրող Քեզ Պողոսին,
 Որ չըփոխեմ մասն էական
 Տանջանքների հետ զանազան:
 Հաշիվն իմ այս ճանապարհի
 Տըրված է ոչ ըստ ոսոխի,
 Եվ մատնությամբ չարախոսի
 Թող չըմատենն դատավորին,
 Դրանց բերանը թող փակվի,
 Թող չըլինեն դատախազն իմ:
 Ինձ դուրս կորզիր ձեռքից դահճի
 Եվ հան նըրա անել բանտից:
 Նոր ձորձն առած ավազանի,
 Կարպետը հին հագա մեղքի,
 Որ ընդունեց վըրան նորի
 Մի գույն տըխուր և աղտեղի:

ՄԱՏ. Բ, 22
ՂԱՒ. Ե, 37-39

Զերծ առ յինէն ըզքուրձ զգեստին
Եւ ըզգեցո զուրախալին.
Եւ զպատմուճան հոգւոյս ներքին
Լըւն աչաց ջուրք արտասուին:
Չնորացուցի ըզտիկըն հին
Ի հնութենէ մեղաց գիողին,
Զի նոր գինի պատուիրանին
Առանց հեղման յիս պահէին.
Նորացուցես զիս վերջստին,
Աջըդ կարող Հոր հըզօրին.

ՂԱՒ. Ժ, 7-11

Զի հայրատունկ որթոյդ գինին
Անապական յիս պահեսցին:
Ի վեհագոյն նըստայ բարձին
Յաստիճանաց Քոց առաջին:
Ոչ յառաջեալ կոչմամբ Քոյին,
Այլ յինքնաշարժ փառամուլին:
Յորժամ կոչես զազգ երկրածին
Ի հանրական կոչարանին,
Մի յանդըզնիս բան կոչողիդ
Ի վայր մատիր բարբառեսցին.
Այլ և անկեալս այժմ ի գետին
Լըւայց բարեացն ի Քէն բանին.
Ի վեր մատիր բարեկամին
Ի բարձրութիւնս աստուածային:

ՂԱՒ. Ժ, 28

Զելից յերկինս աշտարակին
Եւ զամրութիւն ընդդէմ չարին,
Ըզկուսութիւն հրեշտակային
Եւ որովայն մաքուր պահին:
Ոչ հաշուեցայ զծախըս վարձին
Եւ ոչ զերկունըս շինուածին,
Այլ հիմն արկի կրօնից կարգին
Առանց գըլխոյ կատարածին.
Բայց կատարիչդ յամենայնին,
Կերտող բոլոր էականին,
Զիմ կատարեալ շինուածս անձին,
Յօդեա ի գլուխըդ վերջստին,
Զի մի անցորդք ծիծաղեսցին
Յառանց լըրման թողեալ շինիլն.
Այլ Քո բանիւ պըսակեսցին
Հիմն և աւարտն ի միասին:

Պոկիր ինձնից շորը քըրջոտ
 Եվ հագցրու ինձ շոր ծիծաղկոտ,
 Եվ պատմուճանն հոգուս ներքին
 Լըվա արցունքներով աչքի:
 Չընորացրի ես տիկը հին՝
 Մեղքի հնությունից հոգին,
 Որ նոր գինին պատվիրանի
 Առանց թափվելու ինձ պահի,
 Ինձ վերըստին դարձըրու նոր,
 Աջըդ կարող՝ Քո հըզոր Հոր,
 Որ հայրատունկ որթիդ գինին
 Անապական ինձ պահպանի:
 Ես վեհագույն նստա բարձին
 Աստիճաններիդ առաջին,
 Բայց ոչ ելած վեր Քո կանչով,
 Այլ փառամոլության տենչով:
 Երբ կանչես ազգը երկրածին
 Ընդհանրական Քո հավաքին,
 Թե հանդըզնեմ Քեզ Բան կոչել,
 Մի թող՝ «վար նետիր» բարբառեն:
 Նաև ընկածս այժմ գետին
 Թող լըսեմ Քո խոսքի բարին,
 Վեր բարձրացրու բարեկամին
 Դեպի բարձունքն աստվածային,
 Հանիր երկինքն աշտարակի
 Եվ ամրոցը ընդդեմ չարի,
 Որ կուսությունս հրեշտակի
 Եվ որովայնըս մաքուր լինի:
 Չեմ հաշվել գումարը ծախսի,
 Ոչ չարչարանքը շինվածքի,
 Այլ հիմնեցի կարգ կրոնի
 Առանց գըլխի կատարածի:
 Բայց, կատարիչդ ամենայնի,
 Ստեղծող համայն գոյականի,
 Շինիր և շինվածքն իմ անձի,
 Հողիդ գըլխին Քո վերըստին,
 Որ անցորդները չըծաղրեն,
 Թե շինվածքը չեմ ավարտել:
 Այլ Քո խոսքով թող պըսակվեն
 Հիմքն ու ավարտը միասին:

Իմ թագաւոր իշխան հոգիս,
 Յորժամ մըտի յաշխարհ նովին,
 Ընդ աշխարհակալն խաւարին
 Եմուտ ի մարտ պատերազմին.
 Նախ ոչ խորհել եդ ի մըտին,
 Եթէ տասամբք հազարին,
 Իւր և մարմնոյ զգայարանին,
 Չիցէ կարող մըղել մարտին
 Ընդ այնմ որ գայ բռնաւորին
 Հանդերձ զօրոք քսան հազարին,
 Որք իմ տասամբք ինքեամբք կրկին
 Իմովս ընդ իս անդուլ մըրցին:
 Ջորս և տեսողք զիս գովէին
 Իբր ըզգիտող չափոյ անձին,
 Ի մարտ մըտեալն ընդդէմ տկարին
 Եւ ոչ քան զիս դիմագրաւին:
 Այլ առաքեալ իմ հրեշտակին
 Նախ քան ըզգալ պատերազմին,
 Ըզկամս իշխող ընտրականին,
 Ջի Օրինօք խաղաղասցին
 Սակայն չեդի ունկըն խրատին
 Առաւելոր Բում հրամանին.
 Որով անկայ ի մէջ մարտին.
 Խոցեալ վիրօք անհընարին:
 Ջայլըս տեսի համամարտին
 Յաղթող գըտեալ յասպարիսին,
 Եւ կարծեցի զիս ընդ նոսին
 Յաղթել կըռւոյ մենամարտին,
 Բայց փորձութիւնքն իբրեւ հասին,
 Ջանժուժութիւնս իմ յայտնեցին.
 Յառաքինեացն որոշեցին
 Եւ ընդ վատացըն զիս լըքին:
 Այլ թագաւորդ իմ երկնային.
 Ամենազօր Հօր միածին,
 Լեր մարտակից տըկարս անձին
 Ի հոգևոր պատերազմին:
 Հնար ըզհազարս, որ յահեկին,
 Որք յայտնապէս չարեօք կըռուին,
 Եւ զբիւրաւորս յաջակողմին,
 Որք և բարեաւ կերպարանին:

ԱՊՈՒԿ. ԼԵ, 8-10

Իմ թագավոր իշխան հոգին,
 Երբ նըրանով աշխարհ եկա,
 Աշխարհակալի հետ խավարի
 Իսկույն մարտի մեջ նա մըտավ:
 Նախ չըխորհեց իր մըտքում նա,
 Որ տասի դեմ հազարը կա,
 Որ մարմընով զգայական
 Չես կարող կըռվել հաղթական:
 Երբ բըռնավորն էլ ժամանեց
 Քըսան հազար զորքով հանդերձ,
 Որի դեմ իմ տասն է կըրկին
 Ինձ հետ անդուլ կանգնած մարտի
 Ըստ այդ մարտը տեսնողների:
 Պիտի զգալի չափն իմ անձի,
 Մարտընչեի ընդդեմ թուլի
 Եվ ոչ թե ինձնից հըզորի,
 Առաքելով իմ հրեշտակին
 Մինչ սկսվելը պատերազմի,
 Որ գիտե կամքն ընտրագույնի.
 Որ Օրենքով խաղաղվեի:
 Բայց ունկ չըդըրի խըրատին,
 Առակավոր հրամանին,
 Ուստի ընկա մարտում զարկված
 Ահավոր վերքերով խոցված:
 Ուրիշներին տեսա անդուլ,
 Որ հաղթեցին մարտադաշտում,
 Ինձ էլ նըրանց պես կարծեցի,
 Թե կըհաղթեմ մենամարտում,
 Բայց փորձության մեջ երբ ընկա,
 Անհամբերության զոհ դարձա:
 Քաջերն ինձնից բաժանվեցին,
 Վախկոտների հետ լըքեցին:
 Իսկ Դու, արքադ իմ երկնային,
 Ամենազոր Հոր միածին,
 Դարձիր նեցուկ անձիս մուր
 Պատերազմում այս հոգևոր,
 Հազարներին զարկ դու ձախից,
 Որ կըռվում չար են հայտնապես,
 Բյուրավորներին զարկ աջից,
 Որ առել են բարիի տեսք:

ՊՌ. ԺԵ, 3-7

Զիս ամրացո ի սրոյ նոցին
Ճըշմարտութեան զինու Քոյին.
Եւ պահպանեա զվեհ անդամիս
Սաղաւարտաւ Քո նըշանին:
Մոլորեցայ ըստ ոչխարին
Ի բանաւոր հօտէ Քոյին.
Նըւագեցի զթիւ հարիւրին,
Զոր յանապատ թողեր վերին:
Եկիր խընդրել սիրով ըզմին,
Գըտեալ հաներ ուսով յերկին.
Լըցեր ըզթիւ անկեալ դասին
Յուրախութիւն հրեշտակային:
Եւ զիս բարձեր, Տէր, ընդ բազմին,
Լուացեր յաղտոյ մեղաց տըղմին.
Յորում դարձեալ արդ թաւալիմ
Ըստ անմըտի աղբասիրին:
Լուսն դարձեալ զիս արտասուօք,
Զոր շնորհեսցես անգեղջս անձին
Առատ վըտակ և սաստկագին,
Ըստ յորդութեան աւագանին
Եւ զմոլորեալս կամաւ կըրկին
Դարձո ի կամս աստուածային,
Զիշխանական կամս իշխողին
Բարձ, որ Քոյումդ ոչ հնազանդին.
Թէ արտաքոյ է բնականին,
Զոր շնորհեցեր բանականին.
Այլ զի պատճառ է ինձ չարին
Ի թուլութեան թըշուառս անձին:
Զարքունական պատկեր Քոյին,
Դրոշմեալ ի դէմըս մարդկային,
Խոր թաղեցի յաղբես ախտին
Կորըստական խրատուք չարին,
Զոր խնդրեսցես լուսով ճրագին
Աստուածութեանդ, որ ի մարմին.
Եւ տանս աւել ան ըստ բանին,
Մաքրեան յախտից ըստ աշխարհին,
Քով հրամանաւ գործեալ զայսկին
Եկեղեցւոյ օրինակին,
Կոչել զդրացիս գերաշխարհին
Յուրախութիւն իմոյ դարձին

ՊՌ. ԺԵ, 8-10

Ուժ տուր ընդդեմ ներանց սրբի
Ճըշմարտությամբ Դու Քո զենքի
Եվ պահպանիր վեհ անդամիս
Սաղավարտով Քո նըշանի:
Մոլորվեցի ոչխարի պես
Քո բանավոր հոտից այսպես,
Նըվազեցրի թիվն հարյուրի,
Որոնց վանքն ես թողել վերին:
Արի սիրով փընտրիր մեկին,
Գրտիր. հանիր ուսով երկինք,
Լըրացրու պակասը դասի,
Ի խրնդություն հրեշտակների:
Բարձրացրու ինձ շատերի հետ,
Մեղքի աղտից մաքրիր ինձ, Տեր,
Ուր թավալ եմ տալիս այսպես,
Աղբասեր ու անմիտ ինչպես:
Լըվա դարձյալ ինձ արցունքով,
Որ շընորհվի անդարձ անձիս
Ուժգընահոս առատ վըտակ
Ավազանի նըման անտակ:
Եվ իր կամքով մոլորվածին
Դարձրու կամքիդ աստվածային:
Վերացրու կամքը իմ անկախ
Որ հընազանդ չի Քեզ անգամ:
Ինչ որ դուրս է բնականից,
Որ շնորհել ես բանականին,
Այն է պատճառ դառնում չարի
Եվ թուլության թըշվառ անձի:
Արքայական պատկերը Քո,
Դըրոշմված մարդկային դեմքով,
Աղբակույտում խոր թաղեցի
Կորըստաբեր խրատով չարի,
Որ լույսով ման գան ճրագի
Աստըծուդ պատկեր առած մարմնի.
Տունըս ախտերից աշխարհի
Մաքրիր ավելով ըստ Բանի,
Համաձայն Քո հըրամանի,
Եկեղեցու օրինակի,
Հոգիներին անդրաշխարհի
Կանչիր խընդությանն իմ դարձի

ՂՈՒ. ԺԵ, 11-32

Եւ զիս կըցորդ արա նոցին
Ի խրախութիւնն, որ է վասն իմ,
Զըւարճանալ ընդ ցընծալին,
Որք ըզմեղաց սուգն ոչ առին:
Հետևեցայ ըստ անառակին
Ի հեռաբնակ տարաշխարհին,
Զհայրենական վատնեալ բաժին,
Զոր ընկալայ յաւազանին.
Յորում սովիմ կենաց հացիդ
Եւ ըմպելոյդ աստուածային:
Ի յարածել խոզերամին,
Չյագիմ մեղօք քաղցր եղջերին.
Զհայրըդ կոչեմ ըստ կըրտսերին,
Մեղայ ասեմ Քեզ ի յերկին.
Թէ և Որդւոյ կոչման ձայնին
Չեմ արժանի Հօրըդ վերին,
Արա զիս մի ըստ վարձկանին,
Որք ընդ վարձու գործեն զբարին.
Ընդ ապրելոցն երրորդ կարգին,
Քանզի լուծի զսէր հայրենին,
Ի գիրկս ընկալ խնամոց վեհիդ,
Արժանացո՛ սուրբ համբուրին.
Փոխարկելով զհոտ անմահիդ
Ընդ դիակնեալ հոգւոյս հոտին:
Տո՛ւր ինձ ըզմիս պարարակին,
Ըմպել գինին, որ ի խաչին,
Զըւարճացո զդասս անմարմին
Ընդ մեռելոյս կենաց գիտին:
Երեց որդի եբրայեցին
Եւ կամ որ են յարդար մասին,
Որք յօրինացն ագարակին
Յեկեղեցի Քո մերձ եկին,
Միայն լուան հեռուստ ձայնին
Պարակցելոյ մանկանց նորին,
Լ ի տաճար անդր ոչ մըտին
Իբր ախտացեալք ըստ մարդկային.
Նախանձաբեկ գոլով նոցին
Առ փըրկութեամբ հեթանոսին,
Որոց նախնիքըն պարծէին,
Զի զՕրինօք Քո ոչ անցին.

ՂՈՒ. ԺԵ, 25...

Եվ ինձ նըրանց ընկեր դարձրու
 Պատվիս տըրվող խըրախճանքում,
 Որ ցընծալով զըվարճանամ
 Նըրանց հետ, որ սուգ չունեցան:
 Անառակին հետևեցի,
 Հեռու երկրում բընակվեցի,
 Հորըս բաժինը վատնեցի,
 Որ ըստացա ավազանից,
 Արդ կարոտ եմ կենաց հացիդ,
 Աստվածային ըմպելիքիդ.
 Խոզերի հետ եմ արածում,
 Քաղցըր մեղքից չեմ հագենում,
 Արդ Հորըդ եմ կանչում կըրկին,
 Ինչպես այն հոր կըրտսեր որդին,
 Մեղա ասում Քեզ ի երկինք,
 Թեև որդու կոչման ձայնին
 Չեմ արժանի Հորըդ վերին:
 Չըլինեմ նըման վարձկանին,
 Որ վարձով են գործում բարին.
 Ապրողների հետ թող երրորդ,
 Զի քանդել եմ սերը Քո Հոր:
 Գըրկիր ինձ խընամքով վեհիդ,
 Արժանացրու սուրբ համբույրիդ,
 Փոխանցելով հոտն անմահիդ
 Դիակի պես նեխած հոգուս:
 Տուր ինձ միսը պարարտացած,
 Ըմպեմ գինիդ խաչին թափված:
 Թող ցընծան դասերն անմարմին
 Ինձնով, որ կյանք առա կըրկին:
 Ավագ որդին եբրայեցի
 Կամ արդարները այդ ազգի,
 Որ Օրենքով էին գընում,
 Եկեղեցուն Քո մոտենում,
 Լոկ լըսեցին ձայնը հեռվից
 Նըրա հետ մանկանց դասակից,
 Բայց մոտ չեկան այն տաճարին,
 Իբր հիվանդ ախտով մարդկային,
 Եվ լըցվեցին մեծ նախանձով,
 Որ հեթանոսներն են փըրկվում:

ՀՈՍՏ. Ա, 16,
Թ, 1-5

ՂՈՒ. ԺԲ, 41-46

Որք ոչ միայն պարարակին
Զենմամբ Որդւոյդ չազատէին,
Այլ ոչ փոքու զենեալ ուլին
Հրեշտակական կամ մարդկային:
Թէ և նոցունց պարգևէին
Նախնի բարիքն ամենեքին,
Կըտակարանքն ըստ Պօղոսին
Եւ աւետիքն և Քոյդ մարմին,
Բայց առ ինև չհամեմատին
Միտք այսոցիկ, զի ոչ յանգին:
Այլ նախանձոտ իմ թըշնամին,
Ըստ արարչութեանն երեց որդին,
Որք չարախօս զինէն լինին
Միշտ անդադար Հօրըդ վերին,
Որպէս Յոբաւ ծանուցանին
Եւ այլ բազմօք, որ ըստ կարգին,
Զորոց կարկել հայցեմ լեզուին
Եւ ոչ դընել ունկըն բանին,
Եւ մի մատնել փորձասիրին,
Թէ և խընդրէ զիս ըստ նըմին:
Արարչական բնութեամբ Քոյին
Մի տուն շինեալ բանականին,
Տընտես գոլով մարդն առաջին,
Յատակըս տանս այս երկրային.
Եւ յառաջեալ ծնընդոց նորին,
Տընտեսք ի Քէն զանազանին.
Ոմանք մարմնով գերափառին,
Եւ այլք բաշխօղք հոգևորին
Ի վեհ սկըսեալ թագաւորին
Մինչ ի խոնարհ գործակալին,
Եւ ի պետէ իարցն առաջին
Մինչ յիններորդ դաս խորանին,
Իրաքանչիւր ոք ըստ կարգին
Տընտեսք ի Քէն կարգեալք լինին.
Ոմանք գոյից նիւթականին
Եւ այլք աննիւթ պարգեալ բանին:
Յորում եհաս վիճակ մասին
Եղեմնական թըշուառս անձին

Նախնիներն էին պարծենում,
 Որ Քո օրենքը չեն անցնում,
 Սակայն նրանք չազատվեցին
 Ոչ միայն պարարտ զոհերով,
 Այլև Որդուդ զոհաբերմամբ,
 Փոքրը զոհեր չըմատուցին
 Հրեշտակային կամ մարդկային,
 Թեև նրանց նըվիրվեցին
 Նախնի բարիքը ամենքին՝
 Կտակարաններն, ըստ Պողոսի,
 Ավետիսն ու մարմինը Քո,
 Բայց այն ամենն, ինչ արեցին,
 Արածիս հետ չես բաղդատի:
 Չէ որ նախանձ իմ թըշնամին,
 Ըստ արարչության երեց որդին,
 Որ ինձնից է չարախոսում
 Վերին Հորըդ միշտ, անդադրում,
 Ինչպես պատմության մեջ Հովբի,
 Եվ ըստ Գըրքի, շատ շատերի,
 Չարի լեզուն դարձրու կարկամ,
 Եվ մի լըսիր նրան անգամ,
 Թե ինձ ուզի, ինչպես Հովբին:
 Քո բնությամբ արարչական
 Կառուցվել է տուն բանական.
 Մարդն է տընտեսը առաջին,
 Հատակը տան այս երկրային:
 Նրանց զարմերն ես իմանում,
 Իբրև տընտես զանազանում,
 Ոմանք մարմնով են փառավոր,
 Ոմանք բաշխող են հոգևոր՝
 Ըսկսած վեհ թագավորից,
 Մինչև խոնարհ գործակալը,
 Պետից առաջին հայրերի
 Մինչ իններորդ դասը վերին,
 Յուրաքանչյուրն ըստ իր կարգի
 Տընտեսներ են կարգված Քեզնից,
 Ոմանք նյութական գոյերի,
 Ոմանք աննյութ վճիտ Բանի,
 Ընդ որում ինձ ընկավ վիճակ
 Թըշվառ անձի չար ու անարգ,

Տընտես լինել տանըն Քոյին,
 Բաշխող Բանիդ աստուածային,
 Տալ ի ժամու ծառայակցին
 Ըզկերակուր կենաց հացին,
 Զոր ոչ ետու քաղցեալս անձին,
 Այլ սովամահ թողի զնոսին:
 Դարձեալ տընտես հաւատարիմ
 Մարմնոյ ւ'հոգւոյ միտք անմարմին,
 Զիւրաքանչիւր պէտըս նոցին
 Տնօրինաբար տալ ըստ կարգին,
 Կերակրելով բանիւ զհոգին
 Եւ դարմանել չափով զմարմին.
 Եւ յերկոցունց կացեալ միջին,
 Պահել անվրէպ ըզկարգ նոցին:
 Ի ծառայի գոլով մասին,
 Որպէս ստեղծէր կարգել զմարմին
 Եւ տիրական իշխան զհոգին
 Ըստ նախատիպ Քո պատկերին.
 Բայց անիրաւս ի յերկոսին,
 Ի յիմս անձին և յօտարին,
 Նըմանեցայ անիրաւին,
 Իմ վատութեանս օրինակին:
 Որ ամբաստան զինէն լինին
 Վասըն չարեացս, որ միշտ գործին,
 Սուրբ պահապանս իմ անմարմին
 Եւ մարմնաւորք, որք տագնապին:
 Եւ ես չունիմ իմաստութիւն
 Զօգուտն ընտրել ժամանակին,
 Ոչ առ ի կեանս մինչ ի մարմին
 Եւ ոչ կենաց անվախճանին,
 Թէ ոչ ի լրումըն կենցաղոյս
 Կարեմ գործել ես ըզբարին,
 Եւ ոչ մուրալ յորոց ունին,
 Զի ամաչեմ յոչ տալ նոցին:
 Այլ Դու, առատ յամենայնին,
 Տ՛ուր ըզզըղջումն անզեղջս անձին,
 Դառնալ առ Քեզ բոլորովին,
 Նախ քան կոչման զիս յատենին,
 Պարտապանաց դատաստանին՝

Քո տան վըրա տընտես լինել,
 Աստվածային խոսքը բաշխել,
 Ժամասացության ժամանակ
 Կենաց հացի կերակուր տալ,
 Որ չըտըվի քաղցած անձանց,
 Այլ սովամահ թողի նըրանց:
 Դարձրիր տընտես հավատարիմ՝
 Մարմնում պահել միտքն անմարմին,
 Յուրաքանչյուր պետքը հոգալ,
 Տնօրինաբար ըստ կարգի տալ,
 Կերակրելով Բանով հոգին,
 Դարմանելով չափով մարմինն
 Ու երկուսից ընտրել միջինն,
 Անվրեպ պահել կարգը վերին:
 Հանց ստեղծել ես, կարգել մարմինն
 Իբրև մասը ծառայական,
 Հոգեկանն՝ իշխան տիրական,
 Ըստ նախատիպ Քո պատկերի:
 Բայց փուչ եղա ես երկուսին՝
 Թե իմ անձին, թե օտարին,
 Նըմանվեցի անիրավին,
 Իմ վատության օրինակին,
 Որին ես եմ ամբաստանում
 Նրա գործած չար գործերում,
 Սուրբ պահապաններս են տագնապում
 Մարմընավոր և անմարմին,
 Եվ ես չունեմ իմաստություն՝
 Օգուտ քաղել ժամանակից,
 Ոչ կյանքի մեջ մարմնական,
 Ոչ էլ կյանքում հավերժական,
 Ես չեմ կարող գործել բարի
 Ընթացքի մեջ ամբողջ կյանքի,
 Ոչ ունեցողներին մուրալ,
 Զի ամաչում եմ՝ ետ չըտալ:
 Իսկ Դու առատ ամեն ինչով,
 Թող զըղջամ իմ անզեղջ անձով,
 Դեպ Քեզ դառնամ ամբողջովին,
 Մինչ կանչելն ինձ դատաստանի՝
 Պարտապանների ատյանին,

Մասն ինչ թողուլ գոնե պարտին,
 Հոգւոյս զյիսունըն մար ձիթին,
 Մարմնոյս ըզքսան քոռ ցորենին.
 Դարձեալ ըզկնի օծման շնորհին
 Մեղուցելոյ զըղջականին,
 Բազում շնորհել զյիսներեկին,
 Տըկար բնութեանըն պատճառին:
 Իսկ որ ի հաց Քո երկնային
 Անմաքրապէս ըստ իմ մերձին,
 Սակաւ թողուս թըւով քսանին,
 Քանզի կարեօք չբըռնադատին:
 Նա և ըզմեղս, որ ըստ հացին,
 Գործով ծանոթանձրագունին.
 Եւ զխորհրդովն, որ ըստ ձիթին,
 Մաքրեալ յինէն շնորհիւ Քոյին:
 Շնորհեա՛ և ինձ ընդ տընտեսին.
 Լինել արժան Քում գովեստին.
 Թէ և որդի եմ աշխարհին,
 Տո՛ւր ինձ զիմաստ մեղաց դարձին:
 Ընդ մեծատան փափկասիրին
 Ես փափկացայ յառօրէին
 Մարմնովս այսու անասնային
 Ի փափկութիւն անըզգամին:
 Զգեցայ զբեհեզն և զծիրանին,
 Ի յանկուածոց բազմագունին.
 Թէպէտ և ոչ զերևելին,
 Այլ բազմագոյն կեղծօք զբարին:
 Սեղան զեղխեալ ամենալին
 Յոգնահանձար խահարարին,
 Թակոյկ լըցեալ զանոյշ գինին
 Զյիմարութեան առաջնորդին.
 Ուրախ եղէ ես յայսպիսին
 Յուրախութիւն անցաւորին.
 Յերգ և քընար ձայն ախտային
 Փոխան երգոցն աստուածային.
 Եւ յայսպիսեաց բարեաց բազմաց,
 Զոր շնորհեցեր պարզ և մասին,
 Ո՛չ դարձուցի զտասներորդին
 Քեօ ի Քոյոցըն պարգևին.

Մարել գոնե մասն իմ պարտքի,
Հոգուս հիսուսն մարը ձեթի,
Մարմնիս քսան քոռը ցորենի:
Դարձյալ, մեղքերըս երբ զըղջամ
Եվ շընորհներդ ստանամ,
Շատ շընորհիր տեղն հիսուսնի՝
Տըկար բընությանըս պատճառի:
Իսկ երբ հացը Քո երկնային
Հասնի իմ անմաքուր անձին,
Քիչ թող ներվի, ըստ քսան թըվի,
Որ հոգին չըբըռնադատվի,
Այսինքըն մեղքն, ըստ ցորենի,
Որ թանձրագույն մասն է մեղքի.
Խորհըրդով ձեթի համեմատ
Մաքրիր ինձնից գութով առատ,
Տընտեսիդ հետ թույլ տուր և ինձ
Արժանանալ Քո գովեստին.
Թեև որդի եմ աշխարհի ,
Տուր իմաստը մեղաց դարձի:
Ես մեծատան հետ փափկասեր
Վայելեցի կյանքն անցավոր,
Այս մարմընով անասնային
Եվ մեղկությամբ անըզգամի,
Հագա բեհեզ և ծիրանի
Բանվածքներով բազմագունի.
Բայց դըրսից ցույց չըտըվեցի,
Որ բարին ես միշտ կեղծեցի,
Վայելեցի սեղանը լի
Բազմաճարտար խոհարարի,
Լըցրած գավում անուշ գինի,
Որ առաջնորդն է հիմարի.
Եվ այսպիսով եղա ուրախ
Ես անցավոր ուրախությամբ,
Երգն ու քընար՝ ձայն ախտային,
Երգերի տեղ աստվածային.
Եվ այն բազում բարիքներից,
Որ իբր պարգև տըվել ես ինձ,
Տասներորդ մասն էլ չըդարձրի
Ինձ շընորհված պարգևների:

Այլ սեպհական ինձ կարծէի,
 Զորս ընդ յարկաւ ժողովէի
 Յերկրէ, յօդոց և ծովային
 Բիւրապատիկ բարիք Քոյին.
 Յորոց չետու ես աղքատին
 Եւ ոչ բարձի զպէտըս նոցին.
 Ոչ կերակուր քաղցեալ անձին
 Եւ ոչ ծածկոյթ մարմնոյ մերկին.
 Ոչ հանգըստեան տուն տընանկին,
 Ոչ օթեան հիւր օտարին.
 Ոչ տեսութիւն առ հիւանդին
 Եւ ոչ խնամել զորս ի բանտին,
 Ոչ տըրտմակից եղէ վըշտին
 Տըրտմելոյ յիրս առանձին,
 Եւ ոչ խընդալ ընդ խընդալին,
 Այլ նախանձու վառեալ նովին:
 Որք և Ղազարք օրինակին,
 Բազմապատիկք են և ոչ մին.
 Առ դրունս անկեալ իմ արտաքին
 Աղաղակեն ողորմագին,
 Եւ ես անլուր ձայնից նոցին
 Չտալով փըշրանս ըզսեղանին.
 Յորում պոռնիկքըն յագէին
 Եւ հացկատակք պարպատէին:
 Շունք օրինաց Քոց արտաքին
 Գոնէ լեզուաւ ողորկէին.
 Եւ ես լըսող Քո հրամանին
 Լեզուաւ հարի զՔո նըմանին:
 Ի միտ չառի զմիտըս բանին՝
 Զաստուածախօս Քո առակին,
 Որք միշտ լըւեալ անտես լինին,
 Քանզի չունիմ ականջ ներքին:
 Ոչ յիշեցի զմահ աղքատին՝
 Ի հրեշտակաց տանել զհոգին,
 ՅԱբրահամու նահապետին
 Ի հաւատոց հանգչել զոգին:
 Թէ օրինակ է մարդկային
 Աղքատութեանց համբերողին,
 Զի յետ ճըզանցըն վախճանին

ՄԱՏ. ԲԵ, 31-40

ՄԱՏ. ԺԵ, 22-28

ՄԱՏ. Է, 17-23

ՂՈՒ. ԺԶ, 19...

—

Այլ իմն էի ես համարում
Այն, ինչ տանս էի ամբարում՝
Բարիքը Քո բյուրապատիկ
Երկրից, ծովերից և օդից,
Որ չըտըվի ես աղքատի,
Չըհոգացի պետքը նըրանց,
Ոչ կերակուր անձին քաղցած,
Ոչ էլ ծածկույթ մերկ մարմնին,
Ոչ հանգըստի տուն տընանկին,
Ոչ օթևան օտար հյուրին,
Ոչ այց արեցի հիվանդին,
Ոչ նայեցի բանտարկվածին,
Ոչ տըրտմակից եղա վըշտին,
Տըրտում բաներին առանձին,
Ուրախի հետ չըխընդացի,
Այլ նախանձով ես վառվեցի:
Որոնք նըման են Ղազարին,
Եվ բազմաթիվ են, ոչ թե մին.
Դըռներիս մոտ ընկած կըրկին,
Աղաղակում են ողբագին,
Ես չեմ լըսում նըրանց ձայնին,
Փըշրանք չեմ տալիս սեղանի,
Պոռնիկներն են որ վայելում,
Ծաղրածուներ շրջապատում,
Շունն անգամ, դուրս Քո Օրենքից,
Գոնե լեզվով է ողոքում.
Իսկ ես՝ լըսող պատվիրանիդ,
Լեզվով զարկի Քեզ նըմանին,
Միտըս չառա միտքը Բանիդ,
Աստվածախոս Քո առակի,
Որ անտեսում եմ լըսելով,
Քանզի չունեմ ականջ ներքին,
Չըհիշեցի մահն աղքատի,
Հըրեշտակի տարած հոգին,
Որ հավատով հանգալ գոգին
Մեր Աբրահամ նահապետի:
Զի օրինակ է մարդկային
Աղքատությանը համբերել,
Որ երբ տանջանքը փարատվի,

Յարքայութեան Տեառնըդ հանգչին.
 Եւ ոչ ըզմահ յըղփասիրին,
 Որ ի դըժոխս էջ ստորին:
 Յորում լեզուն պապակէին
 Ի տապ բոցոյ դառնագունին,
 Որ կարօտէր կաթիլ ջրին
 Ի Ղազարէ ծագիւ մատին,
 Ընդ թակոյկաց լի բաժակին
 Բարձեալ մատանց մատըռուակին:
 Թէ մեծատանց, որ յախշարհի
 Սա առ ի խրատ բոլորովին,
 Մի պարարեր որդանց զմարմին,
 Այլ փոքր ինչ տալ և աղքատին:
 Արդ մի լըւայց զպատասխանին
 Ընդ մեծատանն զԱբրահամին,
 Թէ ընկալար Դու ըզբարին,
 Զոր գործեցեր զփոխարինին,
 Եւ Ղազարոս փոքու չարին
 Հատոյց ըզվրեժ ցաւօքն անձին.
 Որով սա աստ մըխիթարի,
 Դու պապակիս ի գեհենի.
 Այլ տուր աստէն զղջումն անձին.
 Ապաշաւել, զոր գործեցին:
 Ընդ յըղփութեան որովայնին,
 Պահօք ճընշել ըզստուար մարմին.
 Եւ ընդ երգոցըն պոռնըկին
 Ի գինարբունն անառակին,
 Տուր ձայնս ողբոց արտասուագին,
 Լալ ինձ ի տուէ և գիշերին,
 Զի բորբոքեալ նոքօք հնոցին
 Վառումն այրմանց շիջանիցին,
 Եւ խորափիտ մեծի վիհին
 Լըցեալ անցայց ես առ նոսին:
 Եւ ընդ բարուց անողորմին
 Խառնե՛ա յիս գութ ողորմագին,
 Զի յողորմել իմ աղքատին՝
 Ողորմութեան հասից Քոյին:
 Ի յիմ քաղաք մարմնոյս դընին
 Աթոռ մըտաց դատաւորին,

Արքայությանը մեջ հանգչել.
 Եվ ոչ մահով հրդիասերի
 Իջնել դժոխքը ստորին:
 Մինչդեռ լեզուն էր պապակում
 Բոցի տապի մեջ դառնագույն,
 Կարոտելով մի պուտ ջրի
 Ղազարոսի մատի ծայրին,
 Սափորից լըցված բաժակին
 Ձեռքի վրա մատըռվակի:
 Մեծատուններին աշխարհի
 Սա պարտադիր խըրատ է մի,
 Մի չաղացրու դու որդերին
 Այլ մի քիչ էլ տուր աղքատին:
 Թող չըլսեմ պատասխանը
 Աբրահամի՝ մեծատանը,
 Թե կըստանաս դու քո բարին
 Փոխարենը քո գործերի,
 Չարիքն ընդդեմ Ղազարոսի
 Կըհատուցվի ցավով անձի,
 Որով նա կըմըխիթարվի,
 Դու կընկնես հուրը գեհենի:
 Այստեղ զըղջում տուր իմ անձին,
 Ապաշավանք իմ գործերին,
 Հըղփության տեղ որովայնի
 Պահքով ճընշել մարմինը գիրգ,
 Եվ երգերի տեղ պոռնիկի,
 Խընջույքի տեղ անառապի
 Արտասվագին ձայն տուր ողբի,
 Որ արտասվեմ գիշեր ու տիվ,
 Որ բորբոքված հուրն հընոցի
 Արտասուքներով իմ հանգչի,
 Եվ մեծ վիհի խորխորատից
 Դուրս գամ հետը աղքատների:
 Եվ հետն անողորմ բարիքիս
 Խառնիր և գութ ողորմագին,
 Ողորմելով որ աղքատին՝
 Հասնեմ ես Քո ողորմության:
 Քաղաքում է դըրված մարմնիս
 Գահը մըտքի դատավորի,

ՂՈՒ. ԺԸ, 1-8

ՄԱՏ. ԻԵ, 1...

ՄԱՏ. Բ, 19-20

ՄԱՏ. ԺԲ, 41-44

ՂՈՒ. ԺԸ, 2-8

Ի յաստուծոյ աներկիւղին
Ի՛ի մարդկանէ անամօթին,
Զի անձնիշխան է յայսպիսին,
Յոչ երկնչելն և յերկիւղին,
Եւ անպատկառ ըստ խորհրդոյին,
Զի յումեքէ ոչ տեսանին:
Աստ և հոգիս ի Քէն այրին
Ի փեսայէդ իւր երկնային,
Քանզի սեղեխն օտարոտին
Ի յառագաստ եմոյծ Քոյին.
Որ անդադար այրմամբ սըրտին
Աղաղակէ մըտաց խըղճին,
Իւր դատ առնել ընդ ոսոխին
Զըրկող մարմնոյ քաղաքակցին.
Զներքինն առնել դարձեալ վերին
Եւ ըզվերինն առնել ստորին,
Որպէս կարգեալ է արարչին՝
Հոգւոյ ծառայ լինել մարմին:
Ոչ կամելով անիրաւին,
Լըսել ձայնի աղաղակին
Վասն երկիւղի աստուածային
Եւ ամօթոյ ինչ մարդկային.
Սակայն աշխատ առնել այրւոյն
Յիշատակաւ խոցեալ վիրին,
Դատաստանի լըսեալ նորին
Ի նըշխարեալ ժամանակին:
Այլ դատաւորդ իմ երկնային,
Որով երկինք Լ՛երկիր դատին,
Դատաւորիս իմումս անձին
Դատել տացես զիս ըստ կարգին,
Զի մի յաւուր դատաստանին
Դատապարտիմ ընդ դատողին:
Յորժամ կապես ի միասին
Հոգւով զմարմին յանլոյծ կապին,
Ես զայրեցեալս ի Քէն դարձեալ
Կապակցեսցես սիրով Քոյին,
Փեսայ լինել հոգւոյս հարսին,
Յօդմամբ ի գլուխ Քո վերըստին:
Եւ զհակառակս ոսոխ մարմին
Նահանջեսցես ներքոյ նորին.

Աստծու առաջ աներկյուղի,
 Մարդկանց առաջ անամոթի,
 Զի անձնիշխան է այդպիսին,
 Որ վախ չունի, չի երկյուղում,
 Որ խորհուրդից չի պատկառում,
 Քանզի իրեն մարդ չի տեսնում:
 Աստ հոգիս է այրվում Քեզնից՝
 Վառվում երկնային փեսայից,
 Քանզի սեղեխն օտարական
 Քո առագաստը մուտք գործեց,
 Որ անդադար այրմամբ սըրտի
 Գոռա հոգիս խըղճի մըտոք,
 Իր դատն անի նա ոսոխին,
 Մարմնի բնակչին զըրկողին,
 Որ ներքինն է դարձնում վերին,
 Իսկ վերինը դարձնում ստորին,
 Մինչդեռ կարգով արարչական՝
 Մարմինն է լոկ հոգու ծառան,
 Բայց անիրավը չի ուզում,
 Որ լըսես ձայնն աղաղակիս
 Վասն երկյուղի աստվածային
 Եվ ամոթի այն մարդկային:
 Բայց խոցվում է ամեն այրի
 Հիշատակով խոցված վերքի՝
 Դատաստանը լըսեց նըրա՝
 Նախատեսված ժամանակին:
 Դու՝ դատավորըդ իմ երկնային,
 Որ դատում է երկիր, երկինք,
 Դատավորին Դու իմ անձի
 Դատել տուր ինձ ըստ պատշաճի:
 Որ օրն ահեղ դատաստանի
 Չըդատվեմ հետն ինձ դատողի:
 Իսկ երբ կապես Դու միասին
 Պինդ կապով հոգին և մարմին,
 Եվ քեզանով այրվող հոգին
 Կապիր Քեզ հետ սիրով խորին,
 Փեսա դարձիր հոգուս հարսին
 Զողելով գըլխիդ վերջստին,
 Հակառակը՝ ոսոխի մարմինն
 Արդ նահանջի ներսը խորին,

ՂԹԻ. ԺԸ, 10-14

Ծառայապէս լըսել բանին
Եւ անյապաղ գործել զբարին:
Օրինաւոր փարիսեցին
Աղօթելով ի տաճարին,
Դնէր առաջի զգործեալ բարին
Ամենատես աչաց Քոյին.
Հըպարտանայր յիմար հոգին
Առ հեռաւոր ազգ մարդկային,
Եւ ի վերայ մերձաւորին
Աղօթակից մաքսաւորին,
Զոր ոչ միայն զաղօթելին
Չէառ լեզուաւ մեծաբանին,
Այլ և յարդար գործոց նախկին
Վրիպեաց սնապարծ իւրով բանին:
Բայց զինչ ասեմ իմուսն անձին
Ախտասիրիս բոլորովին,
Բարեաց գործոց հեղգագունին,
Չարեաց մասանց ժողովողին.
Զի բարութեանցն ոչ հետևիմ,
Յոր պանծացաւ փարիսեցին:
Եւ գերազանց լինիմ նըմին
Ի փառամով հըպարտ ախտին:
Այլ տո՛ւր ըզձայն մաքսաւորին,
Բաժել հոգւոյս մաքսապետին,
Աղաղակել բանիւ նորին՝
Աստուած, քաւե՛ս զմեղս իմ անձին:
Արդարացո զիս ընդ նըմին,
Որպէս ըզնա միով բանին,
Խոնարհեցո զմիտս իմ ներքին,
Զի բարձրացայց շնորհիւ Քոյին:
Ընդ Ղազարու բարեկամին
Մեռեալ եղայ ի տապանին,
Ո՛չ քառօրեայ, այլ բազմամին
Մեռեալ հոգիս է ի մարմին.
Չայնըդ հնչե՛ս յիս երկնային
Եւ լըսելի արա բանին,
Լոյծ ի կապից դժոխային,
Հան ի տանէս խաւարային:
Ընդ Զակբէի մաքսաւորին
Ո՛չ բարձրացայ յերկրէ ստորին

ՅՈՎԷ. ԺԱ, 1-10

ՂԹԻ. ԺԹ, 1-10

Ծառայի պես լըսի բանին
 Եվ անհապաղ գործի բարին:
 Օրինավոր փարիսեցին
 Աղոթելով տաճարի մեջ
 Յույց էր տալիս գործն իր բարի
 Քո աչքերին ամենատես,
 Հպարտանում էր հիմար հոգին
 Հեռավոր ազգով մարդկային,
 Ո՛չ իր կողքի մերձավորով,
 Ջերմ աղոթող մաքսավորով,
 Որ ոչ միայն աղոթքներում
 Չասաց խոսքեր մեծաբերան,
 Այլև արդար իր գործերով
 Ջրպարծեցավ դատարկ խոսքով:
 Իսկ ինչ՝ ասեմ ես իմ անձին՝
 Ախտասերին այդ գըլխովին,
 Բարի գործում ծուլացողին,
 Չար մասունքներ ժողովողին,
 Ջի չեմ հետևում բարության,
 Որով պանծաց փարիսեցին,
 Այլ գերազանցում եմ նրան
 Հիվանդությամբ փառամուլի:
 Դե ձայն տուր ինձ մաքսավորի
 Հոգուս վարձ տամ մաքսապետին,
 Աղաղակեմ խոսքով նրա,
 Աստված, քավիր մեղքն իմ անձի,
 Արդարացրու նրա հետ ինձ,
 Խոնարհեցրու միտքըս ներքին,
 Որ շընորհով Քո բարձրանամ:
 Ղազարի հետ Քո բարեկամ,
 Որ դըրված եմ տապանի մեջ,
 Ոչ թե չորս օր, այլ տարիներ
 Հոգիս մեռած է մարմնում:
 Հընչեցրու ձայնըդ երկնային,
 Լըսող արա ինձ Քո բանին,
 Քանդիր կապը դժոխային,
 Հանիր տանից խավարային:
 Ջաքեի հետ՝ մաքսավորի,
 Չըբարձրացա երկրից ստորին
 Բարձրագույն ծառը իմաստի՝

Ի բարձրագոյն ծառ իմաստին,
 Ի տեսութիւնդ աստուածային.
 Փռըր հասակ հոգևորին
 Բարեաց գործովք յիս չաճեցին,
 Այլ յարակայ նըւագեցին,
 Մինչ կաթնարբու զիս արարին:
 Դարձեալ յառակ հակառակին,
 Ելի ի ծառ մարմնոյ ժանտին,
 Ի քաղցրահամ սէր երկրային,
 Որպէս և նա ի թըզենին.
 Յորմէ հըզօր բանիւ Քոյին
 Փութով իջո զիս ընդ նըմին,
 Ագանելով ի տունս անձին
 Ընդ Քեզ և Հայր և Սուրբ Հոգին,
 Հոգւոյս զրկման տալով զմարմին
 Զծառայութիւնըն չորեքկին,
 Եւ զկէս գոյից մարմնականին
 Աղքատացեալ տիրականին.
 Զի փըրկական առ նա բանին
 Արժանացայց Քոյոյ ձայնին,
 Որդիս գոլով Աբրահամին
 Ըստ հաւատոյ նահապետին:
 Որ յօրինակ հրեականին
 Եւ անմաքուր հեթանոսին,
 Նըստար ի յէշ յաւանակին
 Զգօնացելոյն և տըրմըղին,
 Մաքրեա՛ և զիս ըստ առակին
 Եւ յիս հանգիր Հոգւով Քոյին.
 Արա՛ աթոռ զիս երկնային,
 Բազմեաց յոգիս ըստ քրովբէին:
 Եւ ըստ միսում օրինակին
 Հրէից ազգաց առ թըզենին,
 Զոր ի խընդիր գոլով պըտղին.
 Ոչ ընծայեաց զերախայրին,
 Մի անիծեր զիս ըստ նոցին
 Թէ և նըման եմ անբերին,
 Զի մի տերևըն հաւատին
 Պըտղով գործոցն իմ չորասցին
 Այլ հաստատեա՛ զիս ի բարին,
 Որպէս և զուռն ի սուրբ որթին.

ՂՈՒ. ԺԹ. 9

ՄԱՏ. ՈԱ, 1-9

ՄԱՏ. ՈԱ, 18-22

ՄԱՏ. ԺԱ, 13-14

Տեսութայանըդ աստվածային:
 Փռքը հասակըս հոգևոր
 Չաճեց իմ մեջ բարի գործով,
 Այլ մըշտապես այն նըվազեց
 Մինչև կաթնակեր ինձ դարձրեց:
 Դարձա նման իմ ոսոխին,
 Ելա ծառը ժանտ մարմընի,
 Սիրով քաղցըր ու երկրային,
 Ինչպես ելավ նա թըզենին,
 Այնեղից Քո հըզոր խոսքով
 Նըրա պես ինձ ցած բեր փութով,
 Տունն իմ անձի զարդարելով
 Քեզ հետ Հորով և Սուրբ Հոգով:
 Հոգիս զըրկված հանուն մարմնի՝
 Ծառայեցի ես քառակի
 Գոյին մարմընական կեսի,
 Տեր Աստծուց աղքատացած,
 Որ փըրկական խոսքով առ նա
 Ես Քո ձայնին արժանանամ,
 Որդի գալով Աբրահամի,
 Ըստ հավատի Նահապետի:
 Օրինակով հրեաների,
 Անմաքուր հեթանոսների,
 Նըստար էշին, ավանակին,
 Որ մեկ խելոք է, մեկ էլ գիծ,
 Մաքրիր և ինձ, ըստ առակի,
 Մեջըս հանգչի թող Քո Հոգին,
 Բազմեցրու գահն ինձ երկնային
 Հոգիների, ըստ քերովբեի:
 Եվ ըստ մըյուս օրինակի՝
 Թըզենու և հրեա ազգի,
 Որից պըտուղը խընդըրվեց,
 Երախայրին բայց չընծայվեց,
 Մի անիծիր ինձ նըրանց պես,
 Թեև այդպես անբեր եմ ես,
 Եվ թող տերևը հավատի
 Չըչորանա գործով պըտղի,
 Այլ բարու մեջ ինձ հաստատիր,
 Ինչպես որ մատը սուրբ որթին,

ՄԱՏ. ԻԲ, 18-22

ՄԱՏ. ԺԲ, 15-17

ՂՈՒ. Ի, 24-26

Զոր մըշակէ Հայրըդ վերին,
Պըտղաբերէ յաճումն Հոգին:
Եւ զանպըտուղ ծառըս քաղցրին
Եւ զպըտղատուս դառնագունին
Մի հատաներ յայգւոյ Քոյին,
Այլ փոփոխեա՛ բրելով յաղբին:
Հրաւիրեցայ յառաւօտին
Իմ ի սկըզբան յաշխարհ մըտին,
Գործել յայգի պատուիրանին,
Ընդ Քո պատկեր դահեկանին.
Եւ ես չլուայ հրաւիրողին,
Մըտանելով միայն յայգին.
Բայց հեղգացայ ի գործ բանին,
Որով չունիմ ակըն վարձին:
Այլ, Տէր, առատ յամենայնին,
Տո՛ւր ինձ ձըրի զպարգև շնորհին
Ընդ մըշակաց մետասանին
Մըտեալ յայգի յԱդին դրախտին:
Ի հարսանիսն աստուածային՝
Զոր Հայր արար Քեզ, Միածին,
Կոչեաց և զիս ձայն քարոզին,
Ուրախանալ յանճառելին.
Աստ ի խորհուրդ Քո խորանին
Եւ անդ աննիւթ քաղաք վերին,
Յաւեժական յանպատմելին
Յանփոխական ուրախալին:
Եւ քանզի զգեստ պայծառ չունիմ
Արժանաւոր հարսնարանին,
Զի սևագոյն մեղօքս անձին
Աղտեղեցի զաւագանին,
Զգեստ և զգեցող Տէր անքընին,
Զգեցո՛ զիս Քև այժմիկ կըրկին.
Եւ զպատմուճանըն զառաջին
Պայծառացո՛ զայժմ աղտեղին,
Զի մի լըւայց Տեառնըդ ձայնին,
Զընկերն անուն ընդ եղկելին,
Եւ մատնեցայց նըման նըմին
Ի բանտ անել դըժոխային:
Չիմաստնացայ ես յերկոսին՝
Ըստ իմաստնոց կուսից հընգին,
Զի զղիւրագրնն ընդ դըժուարին

ՄԱՏ. ԻԵ, 1-13

Որ մշակում է Հայրըդ վերին,
Պըտղաբերում աճմամբ Հոգին:
Անպըտուղ է ծառըս քաղցրից,
Բայց պըտղատու դառնագույնից,
Ինձ մի հատիր այգուց Դու Քո,
Այլ փոփոխիր սընունդ տալով:
Աշխարհ գալուս օրից ի վեր
Առավոտվա կար հըրավեր՝
Տընկել այգին պատվիրանի
Քո առակով դահեկանի:
Հրավիրողին ականջ չարի
Եվ ես միայն մըտա այգի,
Բայց ծուլացա բան ու գործից,
Ուստի չունեմ ես հույս վարձի:
Դու, Տեր, առատ ամենայնի,
Տուր ինձ ձըրի պարգև շնորհի,
Մըշակների հետ տասնըմեկ
Եդեմական այգին մըտնեմ:
Հարսանիքին աստվածային,
Որ Հայրն արեց Քեզ, Միածին,
Քարոզի ձայնն ինձ էլ կանչեց,
Որ ես անչափ ուրախանամ.
Աստ խորհուրդով Քո խորանի,
Անդ՝ քաղաքով աննյութ վերին՝
Հավերժական անպատմելի
Եվ մըշտապես ուրախալի:
Բայց ես չունեմ պայծառ զգեստ
Հարսանյաց տանը արժանի,
Զի սևագույն մեղքերիս հետ
Ավազանն իմ աղտոտեցի:
Զգեստ հագցնող Տեր անքնին,
Քեզնով հագցրու և ինձ կըրկին
Եվ պատմուճանըս առաջին
Մաքրիր, հանիր դու կեղտերից.
Չըլըսեմ ձայնըդ տիրական,
Ընկեր անունն հետն եղկելու,
Չըմատնըվեմ նըրա նըման
Անել բանտին դըժոխային:
Չիմաստնացա այդպես կըրկին
Նըման իմաստուն հինգ կույսին,
Դըժվարի տեղ հեշտը առա,

ՄԱՏ. ԽԵ, 14-30

ՂՈՒ. ԺԹ, 12-27

Ո՛չ ըստացայ ես ըզբարին,
Այլ յիմարացն եղէ յետին,
Ո՛չ պահելով իւղ լապտերին,
Ընդ կուսութեան զողորմութիւն
Եւ կամ զօծումն աւազանին:
Որք ի գիշերն անգործ վերջին
Ինձ արծաթով ոչ վաճառին.
Որով և դրունք հարսնարանին
Հեղգացելոյս ընդդէմ փակին:
Այլ աստանօր մինչ ի մարմին,
Փեսադ իմ, լնւր հոգւոյս հարսին,
Ջոր փոխան անդր աղաղակին
Այծմիկ գոչեմ ողորմագին.
Բայց ինձ ըզդուռնըդ երկնային,
Մոյծ յառագաստըդ Քո վերին,
Արժանացո սուրբ համբուրին
Անախտական մաքուր գըրկին:
Ինձ մի լիցի լըսել ձայնին,
Ջոչ գիտական պատասխանին,
Այլ տնւր վառել շիջեալ ջահին
Մըտաց կուրիս լուսով Քոյին:
Նըմանեցայ չար ծառային,
Ի տաղանդացն ոչ շահողին,
Եւ գերազանց գըտայ նըմին,
Ջի կորուսի զպարգև շնորհին:
Ոչ գործեցի ըզՔոյն կըրկին,
Քառեակ գերկուս տասն ըզհնգին,
Ջի տիրէի բուրորովին
Տասըն քաղաք զգայականին.
Այլ թագուցի յերկիր ըզմին
Ծրարեալ ախտիւք վարշամակին:
Չարկի զարծաթն ի սեղանին,
Ջի խընդրէիր ըզտոկոսին:
Ա՛յս է ըզբան պատուիրանին
Ի լըսելիս տիրականին,
Որք են սեղան իմանալի
Իմաստութեան կենաց հացին:
Վասն այսորիկ ես ակն ունիմ
Ընդ մէջ հատմանն և խաւարին,
Մինչ ի խընդիր գաս տաղանդին,

Այդպես բարին ես չըստացա,
Հիմարներից վերջինն եղա,
Չըպահեցի ձեթը լապտերի,
Կուսության հետ ողորմություն
Կամ էլ օծումն ավագանի,
Որ անգործ եղած գիշերով
Չեն վաճառի ինձ արծաթով:
Ուստի դռներն հարսանյաց տան
Ծուլլիս առաջ փակել կըտան:
Ուստի մարմնիս մեջ եմ քանի,
Փեսա, լըսիր հոգուս հարսին,
Աղաղակի տեղ դըժոխքի
Այժմ եմ գոչում ողորմագին:
Բաց ինձ դուռը Քո երկնային,
Տար առագաստը Քո վերին,
Արժանացրու սուրբ համբույրին
Անախտական մաքուր գըրկին,
Թող չըլըսեմ ես Քո ձայնին,
Ոչ ամոքիչ պատասխանին,
Այլ թող ջահը հանգած վառի
Քո սուրբ լույսով մըտքով կույրիս:
Նըմանվեցի չար ծառային,
Տաղանդներից չըշահողին
Եվ օրինակ նըրան դարձրի,
Կորցրի պարզև շընորհի:
Քո տաղանդը՝ կըրկընակի,
Երկու տաղանդը չորս չարի,
Ոչ էլ հինգը տասը դարձրի,
Ջի ինձ իշխեց և այս անգամ
Տասը քաղաքն ըզգայական.
Այլ հողի մեջ մեկը թաքցրի,
Մեղքի շորում ծըրարեցի:
Սեղանին արծաթ չըդրի
Ըստ Քո խընդրած տոկոսների:
Սա է և խոսք, և պատվիրան,
Լըսել միշտ Բանըդ տիրական,
Որ սեղան է իմանալի
Իմաստության կենաց հացի:
Ահա ինչու եմ ես սպասում
Լույսի-խավարի սահմանում,
Որ տաղանդը ետ դարձնես ինձ,

Զոր շնորհեցեր յաւազանին:
Այլ փըրկողիդ իմոյ անձին
Լալով յինէն այս ասացին.
Թէ մինչ ի ձեռս է ինձ բարին,
Տո՛ւր Քեզ հաճոյ լինիլ նովին.
Որով լըւայց զուրախալին
Ընդ ծառայի հաւատարմին,
Թէ մո՛ւտ ի տունն իմ յերկնային
Յուրախութիւն Տեառնըն Քոյին:
Ունայնութեամբ անկեալս անձին
Սա սակս յիշման կատարեսցին,
Կենաց բաշխողք միշտ անթերին
Ի ձէնջ և մեզ ձիր շնորհեսցին:

Որ շընորհվեց ավագանից,
Ահա Փըրկողիդ իմ անձի
Ինձ համար լալով ասացին.
Թե մինչ ձեռքիս մեջ կա բարի,
Թող նա էլ քեզ հաճո լինի,
Որ լըսվի լուրն ուրախալի
Ծառայի հետ հավատարիմ:
Թե երկնային տունըս գընա,
Որ Տերը քո ուրախանա,
Ունայնությամբ ընկած անձիս
Ազոթքի իղձը թող լինի,
Կյանքի բաշխողը անթերի
Ձեզնից թող մեզ ձիրք շընորհի: